Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

DNA – DIN NOU UN NOU „ABUZ DE PUTERE LEGISLATIVĂ“ ASUPRA A 20 PRIMARI ARGEŞENI 4 pag

CÂRDĂŞIA VESTULUI CU FOSTUL URSS PENTRU INVADAREA CEHOSLOVACIEI ÎN 20 AUGUST 1968 7 pag

MOARTEA POLIŢISTULUI DE LA RUTIERĂ ŞI ÎNVĂŢĂMINTELE TRASE DE COLEGI 13 pag

„SOCIAL DEMOCRAŢI DIN TOATE COLŢURILE ARGEŞULUI UNIŢI-VĂ!“ 2 pag

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOŢILĂ** ● Anul XII - **Nr. 308** - 20 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● **1-15 septembrie 2015** ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil“

ŞEDINŢA „CU SCÂNTEI“ A COLEGIULUI PREFECTURAL

3 pag

ZIUA COMUNEI BASCOV 2015 - 594 DE ANI DE ATESTARE DOCUMENTARĂ

10 pag

EDITORIAL

EXPLOZIV

DNA – DIN NOU UN NOU „ABUZ DE PUTERE LEGISLATIVĂ“ ASUPRA A 20 PRIMARI ARGEŞENI

Sigur este faptul că Parchetele, ca instituţii ale statului român, trebuie să-şi facă datoria privind săvârşirea unor fapte penale, cum este cel prin care sunt incriminaţi cei 20 de primari în dosarul “Consultanţa 1”. Tot aşa de adevărat este că şi instituţia primarului şi primarii ca reprezentanţi ai alegătorilor, pot fi consideraţi pe aceeaşi treaptă cu instituţia Parchetului. Recent, Parchetul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, unde a ajuns acest dosar întocmit spunem noi, “politic” de DNA, a cerut Oficiului de Cadastru să identifice unele bunuri imobiliare ale acestor primari. Că este o măsură spunem noi, abuzivă, în condiţiile în care nu există cel puţin o hotărâre definitivă emisă de o instanţă, ci doar “o părere” a procurorilor DNA. În acest context, nu întâmplător am spus că dosarul “Consultanţa” este un dosar politic, avându-se în vedere că majoritatea acestor primari reprezintă PSD. Datorită acestui lucru, putem trage concluzia că acest dosar “prin apariţie” se înscrie pe linia politicii ambasadelor importante din ţările UE, de oprire a ascensiunii stângii în România, care probabil a deranjat incisivitatea dreptei condusă de Angela Merkel, pentru obţinerea “puterii politice a dreptei din Europa”. Altfel nu ne putem explica faptul că aceşti primari consideraţi ca fiind “primari de elită” ai judeţului Argeş, în ultimii doi ani, au ajuns să fie tracasaţi de Parchete pentru un obiectiv de interes public al localităţilor privind o strategie întocmită de senatorul Mircea Drăghici privind aducţiunea de apă de la munte. Facem precizarea că aceşti primari au avut în primul rând “girul administrativ” al Consiliului Judeţean, iar lucrul cel mai important îl reprezintă faptul că propunerea făcută de primari a fost aprobată de membrii Consiliului local care reprezintă un “miniparlament”, iar în consecinţă, voinţa alegătorilor. Că o societate comercială de consultanţă a primit sume de bani în baza hotărârii Consiliului local, girate chiar de hotărâri ale Consiliului Judeţean şi chiar ale Ministerului Dezvoltării, nu trebuie considerată ca o infracţiune de abuz în serviciu. De aceea, fără să aducem vreun prejudiciu de imagine Parchetului, facem trimitere la art.16 cod penal, care la alin. 1 şi 2 precizează: “Fapta constituie infracţiune numai dacă a fost săvârşită cu forma de vinovăţie cerută de legea penală”-“vinovăţia există când fapta este comisă cu intenţie sau cu intenţie depăşită”.În aceste condiţii, credem cu tărie că aceşti 20 de primari sunt târâţi pe scările tribunalelor în mod abuziv, în condiţiile în care nu s-a dovedit că au primit foloase necuvenite. Aceşti primari au dorit să facă un bine cetăţenilor care i-au ales, numai că, aşa cum spune un proverb românesc cu privire la “facerea de bine”. Şi la art.15 CP, domnii procurori

(continuare în pagina 4)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49 36 48 10 2 37 16

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

„SOCIAL DEMOCRAŢI DIN TOATE COLŢURILE ARGEŞULUI UNIŢI-VĂ!“

Timp de 25 de ani judeţul Argeş a fost considerat pe nedrept ca „Judeţ Roşu", adică de stânga. Nu se cunosc elemente importante pentru ca judeţul Argeş să fi excelat în idei de stânga. Este posibil ca judeţul Argeş învecinându-se cu judeţele Dâmboviţa şi Olt să fie considerat un judeţ „comunist", adică cu o doctrină de stânga. În acest context facem trimitere la locul de naştere al lui Nicolae Ceauşescu, comuna Scorniceşti dar şi comuna Petreşti de Dâmboviţa unde s-a născut Elena Ceauşescu. Este posibil ca însăşi solicitarea lui Ceauşescu ca elicopterul să aterizeze în Dâmboviţa aproape de Comuna Petreşti să fi făcut posibilă această asociere cu comunismul şi respectiv cu stânga social democrată. Este adevărat că în istoria ultimelor 150 de ani şi chiar mai mult, Argeşul a dat personalităţi importante care au ţinut cu ţara şi cu clasa de mijloc. Amintim în acest sens vechile familii revoluţionare boiereşti precum familia Goleştilor dar şi familia Brătienilor. Aceste două familii stau la baza modernizării statului naţoinal român, iar faptul că regii României au dorit să-şi doarmă somnul de veci la Mănăstirea Curtea de Argeş este o dovadă a apropierii familiilor domnitoare şi boiereşti faţă de oamenii simplii de la ţară. În Argeş aşa cum ne arată istoria, nu au fost „mari magnaţi" sau mari boieri care să se poată împăuna politic că sunt de dreapta. Sigur este faptul că însăşi familia Brătianu nu pot fi catalogaţi, datorită sprijinirii clasei de mijloc, că au fost de dreapta. Mai mult decât atât, stânga românescă a fost reprezentat la cel mai înalt nivel de omul politic Mihalache de la Topoloveni care a fost alătuiri de Maniu, preşedintele partidului Naţional Ţărănesc. Toate aceste elemente istorice duc către ideea că Argeşul a fost, este şi va fi, prin fiinţa sa naţională un judeţ al stângii din care a luat fiinţă stânga.

Degringolada stângii Argeşene

Imediat după revoluţie, argeşenii deşi „nu s-au revoluţionat", pentru că în Argeş nu au avut loc lupte armate. În schimb mişcarea de stânga a muncitorimii argeşene, beneficiara avântului economic a ultimilor 25 de ani în care s-au construit obiective importante, care au schimbat din temelii viaţa majorităţii cetăţenilor. Probabil că apropierea de Bucureşti a făcut posibilă ca liderii importanţi ai stângii să vină mai des la Piteşti, capitala judeţului, iar urmarea firească fiind aceea de mare influenţă a ideilor stângii în Argeş. Faptul că aproape 60% dintre primarii argeşeni au promovat cu succes ideile stângii, dovedesc acest lucru. Tot aşa de adevărat este că unii conducători importanţi ai stângii argeşene au făcut şi unele greşeli, fapt ce a generat ca unii dintre ei să fie consideraţi de mediile politice drept „baroni locali", prin modul în care şi-au agonisit averile. De plătit efectiv au plătit doar Nicolescu şi Pendiuc. În schimb după venirea la putere a preşedintelui Iohannis, domnia sa considerându-se un „veteran al dreptei româneşti", şi-a propus ca ţel al politicii sale „România lucrului bine făcut", nu crearea mediului economic şi dezvoltarea noii „clase muncitoare de dreapta", ci doar distrugerea stângii argeşene şi implicit al stângii româneşti. Fără nicio discuţie că la acesta, o contribuţie esenţială a adus-o Ion Iliescu prin „slabirea promovării ideii de stânga", dar exponentul cel mai important fiind Adrian Năstase care , condus de soţia sa, dornică de înavuţire peste noapte, a dat o lovitură mortală stângii argeşene care nu-şi mai poate revenii. În ultimii ani stânga românescă s-a divizat datorită orgoliilor politice a unor conducători precum Mircea Geoană, Vanghelie şi a unor deputaţi şi senatori din parlamentul României. Sigur este şi faptul că prin indeciziile politice luate de tânărul politician Victor Ponta, stânga românească şi implicit cea argeşeană, a slăbit enorm de mult tocmai prin faptul că a abandonat esenţa stângii care a consacrat-o în decursul istoriei. Stânga nu înseamnă Marx, Engels, Lenin, şi Stalin ci înseamnă modul economic în care trăiesc cetăţenii şi modul în care se împarte avuţia naţională. Sigur că stânga argeşeană a aprimit o lovitură de graţie prin înlăturarea, cu ajutorul justiţiei, a lui Constantin Nicolescu. Domnia sa a facut greşeli. Dar a fost un om care trebuie să-i recunoaştem meritele sau măcar unele dintre ele. În acest context după dispariţia sa de pe eşichierul politic argeşean, în prezent are loc o luptă surdă pentru putere, în sânul actualului partid de guvernământ PSD. Deşi PSD are în Argeş funcţii importante de conducere precum cea de prefect, sau cea de preşedinte al Consiliului Judeţean dar şi cei mai mulţi primari din localităţile judeţului lupta pentru putere între „stângaci" a căpătat noţiuni de anarhie politică. Sediul PSD-ului care în decursul celor 25 de ani în prezent tot mai mult are porţile închise după ce acest sediu era ca un „zumzet de albine". Sigur că la acest lucru a contribuit preşedintele României care prin lupta împotriva marii corupţii, a încercat să obţină avantaje în numele dreptei pentru ca stânga argeşeană să ajungă pe locul 2 în vârful politicii. De aceea credem că este necesar ca politicienii la vârful stângii să-şi asume greşelile, să vină din nou în mijlocul cetăţenilor „furaţi", sub diverse forme iar stânga să le reprezinte în continuare interesele. În ultimile 5-6 luni stânga argeşeană aproape că este adusă la tăcere prin mijloace de intimidare, arătându-i-se cum spune proverbul „pisica", aceasta fiind întruchipată de DNA. De aceea credem că este absolut necesar ca stânga, prin conducătorii săi, să renunţe la orgolii şi să facă ce a făcut o bună perioadă de timp mai bine pentru cetăţeni, indiferent de culoarea politică. Măsurile luate de guvernul de stânga privind unele facilităţi absolut necesare pentru viaţa majorităţii trebuie să fie salutate. Oare ce ar dori dreapta în prezent? Oare ce ar dori Blaga şi Gorghiu când se opun măsurilor de creştere a veniturilor populaţiei şi sprijinirea marilor concerne venite din vestul Europei, ca românii să trăiască precum ultimii săraci din Europa? Credem că a venit timpul ca stânga argeşeană să revină în fruntea stângii româneşti, unde îi este locul iar lupta dintre conducătorii politici ai stângii argeşene să înceteze imediat găsindu-şi fiecare locul potrivit.

ŞEDINŢA „CU SCÂNTEI“ A COLEGIULUI PREFECTURAL

În ultima joie din lună, „Instituția Prefectului" condusă de Prefectul Oprescu convoacă pe primarii celor peste 100 de comune şi oraşe care împreună cu instituțiile deconcentrate ale guvernului se întâlnesc pentru a fi informați cu privire la unele probleme ale actelor normative dar şi dezbeterea unor probleme pe care primarul le aduce la cunoştiință prin Prefect – Guvernului. De la început trebuie precizat faptl că Primarul localității nu este subordonat nici Prefectului nici Preşedintelui consiliului local. Datorită acestui lucru, întotdeauna la aceste adunări lunare există luări de poziție atât pro cît şi contra iar unii dintre primari chiar critică unele măsuri luate de Guvern şi Legislativ prevăzute în Legi şi Ordonanțe.

Instituţia Primarului reprezintă „Plămânul prin care respiră cetăţenii localităţilor"

Fără nicio discuție putem spune, că atât Guvernul cât şi întreaga clasă politică din România, de multe ori nu dau „ doi bani", de ce spun cetățenii sau mai pe şleau, dorințele lor. Acestea trebuie să ajungă prin primari atât la clasa politică, cât şi la membrii guvernului. În acest context, pe bună dreptate, Prefectul Oprescu, a invitat la masa prezidului, pe toți parlamentarii argeşeni, indiferent de culoarea politică. Că dintre cei 14 parlamentari nu au venit decât doi sau trei, acest lucru reprezintă doar „morala politică a aleşilor locali". Regretabil este faptul că însăşi soția prefectului care este şi deputat dar şi preşedinta Organizației de Femei Județene a lipsit nemotivat la acest eveniment. Au fost prezenți în schimb Senatorul Tămagă şi Deputatul Cristache. Prin acestă lipsă putem constata că în Argeş există o ruptură între clasa politică. Guvern şi Primarii aleşi de cetățeni. Tot aşa de adevărat că de la aceste importante întâlniri lipsesc destul de mulți primari pe care nu-i nominalizăm din respect față de „Instituția Primarului". În schimb nu putem să trecem nepăsători privind absențele nejustificate a următorilor primari: Primarul Interimar de la Piteşti -Cornel Ionică, Primarul Oraşului Curtea de Argeş-Dl.Diaconu care se ocupă mai mult de afacerile personale decât de doleanțele cetățenilor, Primarul de la Câmpul Lung Muscel care în cursul celor 4 ani de mandat, nu a participat decât de 2-3 ori la cest gen obligatoriu de „Colegiu Prefectural". Primarul de la Topoloveni este eternul absent, sfidând ceilalți primari, chiar dacă sunt primari de comună. În schimb sunt 2 primari care niciodată nu lipsesc de la aceste „Colegii Prefecturale" venind de cele mai multe ori cu probleme importante ale cetățenilor pe care-i reprezintă.Acestia sunt Primarul oraşului Mioveni şi Primarul oraşului Ştefăneşti. Aceştia întotdeauna sunt activi în discuții, prezentând reprezentantului Guvernului problemele care îi frământă pe cetățeni, chiar dacă unele dintre ele sunt legale sau mai puțin legale. Guvernul şi Parlamentul prin Prefect, obligatoriu trebuie să fie în cunoştiință de cauză privind problemele ridicate la nivel de Județ de către Primari. Mare greşeală a Prefectului este reprezentată de faptul că nu se mai întocmeşte un proces verbal detaliat în cre să se „cuantifice"problemele ridicate de Primari, iar după o perioadă de timp aceştia să primească şi răspuns. Altfel, aceste şedințe „ale Colegiului Prefectural" rămân doar simple discuții sterile fără ca cineva din Prefectură să prezinte Prefectului atât problemele ridicate dar mai cu seamă aducerea lor la cunoştință autorităților şi implicit a instituțiilor deconcentrate ale Prefectului. Amintim pentru cititori care sunt aceste instituții: ISU, Poliția Județeană, Jandarmeria, DSP, Direcția Apelor, Direcția Copilului şi a Persoanelor Vârstnice, Spitalul Județean, Direcția de Sport iar numele lor ar putea continua. Că o bună parte din aceste instituții subordonate Prefectului nu sunt prezente cel puțin o dată pe lună, acest lucru dovedeşte lipsa de autoritate a Dl. Prefect Oprescu. Faptul că de foarte multe luni de zile Guvernul nu se înțelege cu privire la numirea Subprefectului, este o altă problemă gravă a Guvernului.

Multe probleme ridicate de primari – puţine răspunsuri date de „deconcentrate"

După tradiționalul „Bun venit" şi prezentarea invitaților la „Colegiul Prefectural", Prefectul Oprescu nu a făcut nicio verificare cu privire la lipsa unor instituții subordonate. Ne punem întrebarea ce este acest lucru? De ce Prefectul nu ia măsuri disciplinare împotriva Directorilor care ar trebui să fie prezenți şi să răspundă la întrebările pertinente ale primarilor. Şi de acestă dată Primarul oraşului Mioveni a ridicat 2 probleme de importanță deosebită care se referă la „Direcția Apelor Argeş -Vedea". Deşi Problemele erau deosebit de importante, răspunsul venit din partea Directorului acestei instituții dovedeşte clar că acesta a fost pusă pe criteriul politic în care „Femeia" are un drept indiferent că este competentă sau nu, ea trebuie să fie în frunte. Timidă şi plângăcioasă, nu a fost în stare nici ajutată de Prefect să răspundă la probleme importante precum: Curățenia Râurilor care a fost aruncată de mediu în ograda Primarilor iar Directia Apelor urmând să încaseze doar profiturile, fără muncă. Dacă ne-am duce puțin în timp, putem preciza că fostul preşedinte CJ Argeş şi un constructor stau la puşcărie datorită slabelor măsuri luate de Direcția Apelor care în final au dus la distrugerea podului de peste Argeş în punctul Cătesca. Spre onoarea Primarului oraşului Mioveni, acesta a ridicat cu tărie acestă problemă numai că Dl. Prefect Oprescu mai mult s-a escivat decât a răspuns. Şi cealaltă problemă ridicată de Primarul oraşului Mioveni a fost de mare acuitate în ceea ce priveşte faptul că deşi de la Mărăcineni până la Mioveni s-a construit o bucată de autostradă, acesta nu răspunde intereselor pentru care a fost construită, datorită faptului că Poliția Județeană prin biroul Circulației, pentru a scăpa de evenualele accidente (care oricum vor fi) , au păstrat restricțiile de viteză la doar 50 de km pe oră. Mai mult decât atât, Poliția Județeană s-a transformat doar în „dătător de amenzi" şi un „pândar". De fapt în cuvântul Dl. Inspector Şef Ispir, domnia sa nu a făcut altceva decît să-i ia apărarea lipsei de incompetență a Biroului Rutier Argeşean. Dar despre acestă problemă vom mai discuta. Discuțiile s-au încins şi au venit cu probleme pertinente Primarul Comunei Albota, Primarul Comunei Miceşti dar şi importantul Primar al Comunei Albota G. Stancu care stăpâneşte ca un adevărat fachir, o comunitate de aproape 12-14 mii de cetățeni ai celor 7 sate a comunei Bascov, reuşind ca pe raza comuni respective să nu fi avut loc accidente teribile cu numeroşi morți şi răniți. Acesta în condițiile în care Bascovul are una dintre cele mai importante intersecții din Județul Argeş. Sigut că despre acest „Colegiu prefectural" ar trebui discutat mai mult. Spațiul nu ne permite, dar promitem că în fiecare număr de ziar când are loc „Colegiul prefectural", să fim prezenți şi să-i arătăm cu degetul pentru cititori, modul ăn care unii reprezentanți ai „Colegiului Prefectural" îşi fac datoria.

D. BOȚILĂ

DNA – DIN NOU UN NOU „ABUZ DE PUTERE LEGISLATIVĂ“ ASUPRA A 20 PRIMARI ARGEŞENI

(urmare din pagina 1)

interpretează eronat art.16. În art.15, se precizează "săvârşită cu vinovăție nejustificată şi imputabilă persoanei care a săvârşit-o", iar completarea noastră: "persoanelor care au săvârşit-o şi nu persoanei". De ce spunem acest lucru? Pentru că la aşa-zisa faptă penală, primarii făptuitori au avut aprobarea legală a consiliilor locale legal constituite şi dacă înmulțim numărul consilierilor cu numărul primăriilor, putem trage concluzia că aşa-zisa faptă depăşeşte numeric acest caz. Dacă înmulțim 20 de primari cu cca. 20 de consilieri pentru fiecare primărie, procurorii ar trebui să ancheteze "ilegal" un număr de peste 500 reprezentanți aleşi de cetățeni. Tot prin analogie, putem spune că Parchetul trimite în judecată un număr deosebit de mare de cetățeni, avându-se în vedere că fiecare consilier a fost votat de cca. 300-400 cetățeni. În consecință, ar trebui aduşi în fața justiției peste 200 mii de cetățeni alegători, ceea ce ar semăna cu marile procese făcute în dictatura stalinistă de după război. Dar ce să ne mai mirăm când Parchetul Național prin filialele sale, au cercetat fără just temei legal câteva mii de cetățeni la acțiunea privind unele alegeri în perioada ultimilor 5 ani. Şi toate acestea, prin încălcarea art.131 al legii fundamentale "Rolul Ministerului Public". În acest material se precizează clar că Parchetul reprezintă interesele generale ale societății. Oare apa care este esența existenței oamenilor pentru domnii procurori nu reprezintă un interes general al societății? Este adevărat că inițiatorul acestei "consultanțe" este deputatul Mircea Drăghici. În ultimul număr al Ziarului Atitudine în Argeş, domnul deputat Drăghici, dezicându-se de mentorul care l-a crescut, Constantin Nicolescu, în mod neobrăzat, pentru a-şi apăra interesele, precizează public "aşa pățesc cei care au crescut în umbra lui Constantin Nicolescu"... În acest context, nu trebuie să uităm faptul că fostul preşedinte CJ, şi el a fost o victimă politică atunci când a aprobat reparația unor şcoli şi construcția unui pod care s-a dovedit clar că trebuia construit. Că o fi luat şpagă sau că nu o fi luat, justiția românească nu a dovedit marelui public că este adevărat. Până atunci, Nicolescu va domicilia câțiva ani la Colibaşi. Oare acest lucru îl doresc domnii procurori şi cu cei 20 de primari care au participat cu bună credință la dosarul "Consultanța", al cărui protagonist este domnul Mircea Drăghici – chestorul Camerei Deputaților? Nu putem încheia materialul de față fără să prezentăm câteva "principii şi limite" ale aplicării legii procesuale penale din codul de procedură penală, prezentând integral art.4 şi art.5 din CPP.

Art. 4. Prezumţia de nevinovăţie

(1) Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă.

(2) După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului.

Art 5. Aflarea adevărului

(1) Organele judiciare au obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele şi împrejurările cauzei, precum şi cu privire la persoana suspectului sau inculpatului.

(2) Organele de urmărire penală au obligația de a strânge şi de a administra probe atât în favoarea, cât şi în defavoarea suspectului sau inculpatului. Respingerea sau neconsemnarea cu rea-credință a probelor propuse în favoarea suspectului sau inculpatului se sancționează conform dispozițiilor prezentului cod.

Credem cu tărie că citind cele două articole„ cu precădere art.5, procurorii şi judecătorii de la Înalta Curte să se aplece cu mai mult interes privind aflarea adevărului, dar şi a intențiilor bune pe care probabil cei 20 de primari învinuiți în dosarul "consultanța", au dorit să le facă pentru binele comunității. Mai mult decât atât, atunci când am spus că "există posibilitatea întocmirii unui dosar politic", am avut în vedere că legiuitorii şi apărătorii legii nu spun niciun cuvânt privind devalizarea marilor obiective economice d edupă 1989. Nu spun un cuvânt despre devalizarea sistemului bancar românesc. Nu spun un cuvânt despre clanurile de mafioți de la Timişoara, Constanța şi din toate oraşele țării care lovesc economia românească. Domnii procurori de la toate Parchetele acoperă unele mari fraude şi distrugeri chiar din Argeş. Amintim în acest fel pentru a nu ştiu câta oară acoperirea de către domnii procurori a distrugerii Căii ferate Piteşti-Vâlcele-Rm. Vâlcea. Distrugerea marilor combinate agricole precum: Ferma Schiau de la Bascov, fabrica de conserve Băiculeşti, înstrăinarea şi distrugerea unor construcții de pe linia ferată Piteşti-Curtea de Argeş şi implicit, distrugerea Gării Curtea de Argeş care reprezintă un simbol al românismului. Dar domnii procurori nu sunt preocupați de aflarea adevărurilor mari. Ei sunt preocupați doar de aducerea în prim-plan a activității unor primari şi a unor fapte care nu reprezintă mare importanță pentru cetățeni şi economia românească. Fără nicio discuție, Guvernul României, Parlamentul României, "timorat de unii ambasadori occidentali", de frica unor repercusiuni şi-au băgat capul în nisip precum strutul, acceptând tacit orice măsură luată de orice procuror din România, mergând până la "paroxism", încălcând legea nr.304/2004 cu privire la "organizarea judiciară", lăsând procurorii să facă ce doresc domniile lor împotriva oricărui cetățean de multe ori încălcând grosolan atât principiile importante ale justiției cât şi principiile cartei omului enunțate în 1848. Nu întâmplător am criticat atât reprezentanții Guvernului, pe preşedintele României, pe membrii Parlamentului atunci când transformă cu bună ştiință România într-o colonie a marilor puteri, încălcând grosolan art.1 din legea fundamentală. În cele ce am spus, nu am dorit să aduc vreun prejudiciu de imagine instituției Parchetelor prevăzut în art.131, ci doar am dorit să atragem atenția asupra faptului că purtarea pe scările tribunalelor a unui număr de peste 20-30 primari aleşi de cetățeni, doar pentru simplul fapt că au dorit să facă un lucur bun, reprezintă o încălcare a legii chiar foarte grosolană. De aceea, considerăm că cele spuse prin trimiterea ziarului la Înalta Curte de Casație şi Justiție, ar trebui să fie un subiect de analiză nu numai din partea ICCJ, cât şi din partea CSM, a conducerii celor două Camere, a preşedintelui României nou ales, domnul Iohannis, dar şi în primul rând a primului ministru care într-adevăr "şi-a băgat capul precum strutul", fiind timorat de procurori. Oare aceasta trebuie să fie mândria unui prim-ministru? Oare domnul preşedinte nou ales de 8 luni în loc să se ocupe de "instituția primei doamne" şi să fie preocupat de plecări în străinătate cum nu s-a mai văzut în istoria României, să aibă ca o preocupare modul în care este probabil ca procurorii să greşească, depăşindu-şi atribuțiunile legale? România nu trebuie să fie o țară a procurorilor. România nu trebuie să fie o colonie a marilor puteri care prin Consiliul European ne dictează activitatea după propriile sale interese şi nu ale intereselor românilor. Credem că a venit timpul ca românii să se trezească aşa cum spune imnul, "Trezeşte-te române, din somnul cel de moarte", că într-adevăr, românii sunt o letargie totală, într-o beție totală, într-un furtişag total pentru existență, într-un cuvând, România se află în pragul deznădejdii şi a dezmembrării ca stat. Aceasta în condițiile când mai sunt şi "purici", care mai "ciupesc" prin unele săli de spectacole sau la unele mijloace de presă, unele idei într-adevăr corecte, dar neluate în seamă de decidenții politici.

D. BOȚILĂ

(continuare în numărul viitor)

ÎN AMINTIREA CELEI MAI IMPORTANTE LUCRĂRI HIDROLOGICE

Amintirile unui ofiţer de transmisiuni

În ziua avariei din 1974 de la barajul Vidraru, fiind ofițer de serviciu pentru "alimentarea cu energie electrica a vanelor!", am primit ordin sa trimitem un echipaj cu un Grup Electrogen de 30 KVA. Ni s-a specificat traseul pe care să se deplaseze pentru a ajunge la Baraj. Am raportat , unde trebuia şi Şeful de Stat Major s-a prezentat imediat la unitate , a organizat ce trebuia, şi a trimis echipajul al cărui şef era M.M. Ştefan (nea Fănica cum îi spuneam personal). La un moment dat , printr-un telefon operativ am primit ordin să îl aduc la telefon pe Şeful de Stat major. L-am adus şi, după discuțiile pe care le-a avut, mi-a zis: "băi Bloțule tu ştii cu cine am discutat eu? cu cine? Cu tov. N. Ceauşescu", care i-a indicat printre altele, .. să dea ordin pe unitate cu echipajul care a plecat, ora la care a plecat, traseul pe care trebuia să-l urmeze, unde trebuia să ajungă! În final vanele s-au pus în funcțiune cu energia produsă de un alt Grup electrogen de la Vânătorii de munte, care au ajuns cu grupul electrogen, înaintea celui care a plecat de la noi.

Cum s-a construit Transfăgărăşanul, cel mai frumos drum din lume şi moftul anti-URSS al lui Ceauşescu. Secretele unui proiect fabulos, imposibil de repetat

Catalogat de Top Gear drept "cel mai spectaculos drum din lume", Transfăgărăşanul a fost gândit de Nicolae Ceauşescu nu ca un moft, ci ca un obiectiv strategic. Construit la inițiativa lui Ceauşescu şi considerat de unii drept un moft al celui mai iubit fiu al poporului, Transfăgărăşanul a avut, în realitate, un scop strategic, de pregătire pentru o eventuală invazie a URSS, care, din fericire, n-a mai avut loc. Ne-am ales însă cu un drum spectaculos, săpat în stâncă în mai puțin de un cincinal, prin eforturi greu de imaginat, motivate de teamă, disciplină, sporuri şi distincții socialiste. Jeremy Clarkson, unul dintre realizatorii Top Gear, afirma, în 2009, după parcurgerea Transfăgărăşanului, că s-a plimbat pe "cel mai spectaculos drum din lume". Şi, da, Transfăgărăşanul este cu adevărat impresionant, nu doar prin priveliştea ce o oferă ochilor, ci şi prin povestea sa ce uluieşte mințile. Catalogată, pe nedrept, o ambiție costisitoare a fostului lider comunist, binevenită într-un context ulterior în care mai mult se dărâmă decât se construieşte, realizarea Transfăgărăşanului a avut la bază calcule militare. Nicolae Ceauşescu trăia cu teama că România ar fi următoarea țintă a URSS, după invazia sovieticilor în Cehoslovacia (în 1968) şi ținea să fie pregătit strategic pentru înaintarea rapidă a trupelor militare româneşti prin nord, fiindcă până la realizarea Transfăgărăşanului, traversarea Făgăraşilor prin acea zonă nu se putea face nici măcar călare. Militarii au fost şi cei care au lucrat cel mai mult, din martie 1970, până în septembrie 1974, la acest drum care face, prin munți, legătura între Sibiu şi Piteşti. S-a muncit într-un ritm infernal, în condiții deosebit de grele şi cu sacrificii umane uriaşe, de ordinul a sutelor de vieți, dacă ne luăm după mărturiile consemnate în cărțile care s-au scris de-a lungul anilor despre această construcție, deşi statisticile oficiale au înregistrat doar 40 de militari striviți sub stâncile ce se rostogoleau de-a valma, prăbuşiti în hăurile dintre versanți, ori surprinşi de avalanşe.

Condiţii ca de război

Trei milioane de tone de rocă au fost dislocate cu ajutorul a şase mii de tone de dinamită! Un arsenal ca pentru război, ce a făcut posibil acest drum dus până la altitudinea de 2.042 de metri şi şerpuit peste 830 podețe şi 27 viaducte. Aproape 5 ani bubuiturile dinamitelor au răsunat în munți, odată cu târnăcoapele care nu se opreau nici iarna. Transfăgărăşanul n-a însemnat însă doar săparea drumului în stâncă. Cele mai multe dintre lucrări au avut ca obiectiv consolidarea versanților, realizarea de terasamente şi podețe pentru direcționarea apei de pe versanți, betonări şi asfaltări, ultimele, întinse ca durată până în 1980. **„Am urcat la Capra în 1976 şi, până în 1980, n-am mai coborât din munți"** Gheorghe Tudosoiu, unul dintre drumarii şefi cei mai pricepuți care au pus umărul la acest colos, povesteşte, pentru "Adevărul", cum a fost posibilă realizarea celui mai spectaculos drum de munte într-un timp atât de scurt. **"Nu sunt un nostalgic al comunismului, dar au fost vremuri în care chiar se muncea şi chiar se vedea! Am urcat la Capra în 1976 şi, până în 1980, când am terminat turnarea covorului asfaltic, n-am mai coborât din munți decât pentru cele trebuincioase."**, povesteşte Gheorghe Tudosoiu, technicianul şef care acum 39 de ani avea să coordoneze, pentru 4 ani, o serie importantă de lucrări de aşternere a asfaltului, de la kilometrul 71, până sus, la tunel.

Disciplină maximă şi o comandă unică

"Drumul, în sine, cu ambele sale etape a fost o lucrare deosebit de grea. Dar trebuia să se facă Transfăgărăşanul şi toată lumea a pornit să facă Transfăgărăşanul. Au urcat cu toții sus, la munte: şi factorul de decizie, şi proiectantul şi constructorul! Şi totul a mers conform graficului, chiar dacă dificultățile întâmpinate pe parcurs păreau imposibil de depăşit. Era, în primul rând, disciplină şi o comandă unică! Două elemente esențiale care şi-au spus cuvântul. Fiindcă cei care nu-şi făceau treaba - şi vorbesc aici de superiorii noştri - erau desființați" explică Gheorghe Tudosoiu.**"Se muncea în draci... şi pe ploaie, şi pe vânt, şi pe ninsoare"** Dacă efortul militarilor din prima etapă de săpare a drumului în stâncă a fost "motivat" doar de ordinele superiorilor, cea de-a doua etapă a presupus o motivare reală a civililor, pentru a face față condițiilor aspre de muncă.**"Transfăgărăşanul, în condițiile de atunci, însemna, dincolo de efortul fizic colosal, o grea izolare, singurătate, în creierii munților! Pentru noi, cea mai apropiată casă era la zeci de kilometri, tocmai la Căpățâneni. Apoi, erau condiții dure, frig, vânt, ploaie, ninsoare, pentru că se muncea tot timpul anului, la foc continuu. Când nu turnam asfalt - pentru că lucrarea aceasta o făceai maximum 4-5 luni pe an - intram cu echipa pe lucrări comasate. Şi se muncea în draci, inclusiv la târnăcop, şi pe ploaie, şi pe vânt, şi pe ninsoare. Dacă am fi aşteptat să vină vremea favorabilă, ne-am fi întins cu lucrarea încă o dată pe atât. Eram educați pentru muncă. Lucram câte 12 ore pe zi şi-n fiecare zi, de dimineață, de la 7, până seara la 7. Teoretic vorbind, pentru că, de cele mai multe ori, ziua de muncă se termina chiar mai târziu. Nu se gândea nimeni să păcălească sistemul doar pentru că eram în creierii munților şi nu ne vedea nimeni la cât ne trezim, cât muncim sau la cât ne culcăm... Aveam nişte principii deosebite vizavi de muncă, față de tinerii din ziua de azi! "**, explică Gheorghe Tudosoiu. Cei care cred că numai prima etapă a Transfăgărăşanului e demnă de cartea recordurilor se înşeală. E drept că cea dintâi este considerată cea mai grea, însă eforturile au fost uriaşe până la ultimul metru de asfalt. **"Mi s-a întâmplat, la un moment dat, ca, de ruşine, supărare şi ciudă, să vreau să renunț... Era după o zi cumplită, în care se muncise ca în batalioanele disciplinare ale militarilor trimişi să muncească în carieră. Săpasem o groapă de fundație adâncă de un metru şi lungă de vreo 10-15... Procedura era ca după fiecare porțiune să trecem la betonare, pentru a evita astuparea şi compromiterea accidentală a lucrării la o eventuală surpare a malurilor. În ziua aceea am lăsat la sfârşit betonarea... Muncisem pe brânci până seara, iar când să facem comanda de beton a început ploaia. Aluviunile de pe versant au distrus tot ce muncisem noi în mai bine de 12 ore. A fost momentul cel mai demoralizant! Citeam reproşurile în ochii oamenilor mei, pentru că vina imi aparținea în proporție de 99%, căci eu luasem decizia de a nu respecta procedura..."**, povesteşte fostul technician-şef. Şi-a crescut copiii pe şantier, fiindcă n-a avut de ales. Soția, Ioana Tudosoiu, impegat de mişcare la aceeaşi lucrare, a stat la rândul său în munți până la finalizarea lucrărilor. **"Al doilea nostru copil era să se nască pe Transfăgărăşan. Soția a stat cu mine şi a muncit acolo, sus, până în luna a noua de sarcină. Se apropia sorocul şi trebuia să coborâm... Şeful de şantier îmi găsise un înlocuitor şi mi-a spus să merg cu ea şi să nu mă mai întorc decât după ce naşte. N-a fost nevoie să lipsesc prea mult. Vineri seara am coborât cu soția de pe munte, iar sâmbătă dimineață deja năştea...! Am copii şantierişti. I-am adus cu noi imediat cum au crescut un pic şi le-a mers foarte bine acolo, sus!"**, mai povesteşte Gheorghe Tudosoiu. Recent pensionat, fostul technician-şef, care de-a lungul anilor a mai lucrat la câteva construcții monumentale ale României, decorat în spiritul socialist al acelor ani, în mai multe rânduri, pentru munca depusă în slujba țării, îşi face un bilanț al anilor petrecuți pe Transfăgărăşan. **"Au fost ani grei, dar satisfacția a fost pe măsură! În primul rând, mândria că am pus umărul la această realizare, pentru că este, cu adevărat, o realizare uriaşă a României! În al doilea rând, de ce să nu recunoaştem, a fost şi satisfacția materială! Civilii care au muncit pe Transfăgărăşan au fost plătiți mai bine decât oricare alți oameni ai muncii de pe alte şantiere ale țării. Era, ce-i drept, cumplit de greu dar aveam şi avantaje: încadrare mai bună, spor de izolare, spor de şantier, spor de toxicitate, pentru că noi, drumarii, lucram cu asfalt, cu gudroane… Ca să vă faceți o idee, vă spun, sincer, că am reuşit să-mi iau Dacie cu banii de pe 5 luni de muncă, ceea ce înseamnă ceva"**.

(continuare în pagina 6)

(urmare din pagina 5)

Ce se ştie mai puţin despre Transfăgărăşan

Puţină lume ştie că sus, la Vidraru, în varianta iniţială a Transfăgărăşanului, la care ulterior s-a renunţat, drumul ocolea lacul pe partea stângă. **Secretele Barajului Vidraru, gigantul de beton care ţine piept apei năvalnice de jumătate de secol. "Pe stânga, când te duci spre cabana Cumpăna, ar fi fost varianta cea mai scurtă de ocolire, dar s-a dovedit până la urmă a fi cel mai dificil de realizat. După multe analize şi calcule s-a ajuns la concluzia că partea dreaptă este mai uşor de atacat, fiind mai vizibilă, mai expusă la soare, cu mai puţine infiltraţii şi, în consecinţă, cu mai puţine dificultăţi decât dincolo, unde era şi umbră, şi rece, şi umed, şi complicat"** explică Gh. Tudosoiu.

Barajul Vidraru

A înregistrat o avarie gravă în 1974, a trecut fără nicio fisură de cutremurul din '77 şi ne-a panicat nejustificat la inundaţiile de anul trecut. Fiindcă e proiectat să reziste şi chiar rezistă! De aproape 50 de ani, barajul Vidraru, unul dintre obiectivele strategice ale sistemului energetic românesc, este o mărturie a calităţii şcolii de hidroenergetică din România. Amenajarea Vidraru, formată dintr-o acumulare de mari dimensiuni, un baraj din beton în dublu arc, o galerie de aducţiune, o centrală subterană şi o galerie de fugă, a fost realizată prin punerea în practică a unui concept modern, ce a permis captarea apelor dintr-un bazin hidrografic cu o suprafaţă de 745 kmp. Debitul mediu captat, de 19,7 mc/s, este asigurat atât din râul Argeş, cât şi din bazinele învecinate: Topolog, Vâlsan şi Doamnei, prin 10 captări secundare cu galerii subterane în lungime totală de 29 km.

O investiţie de 1,47 miliarde lei la nivelul anului 1966

Istoria impresionantului edificiu s-a scris de-a lungul a peste 5 ani şi jumătate, timp în care s-au realizat volume astronomice de lucrări: s-au forat 42 km de galerii subterane, s-au excavat 1.77 milioane mc de roca, s-au turnat 930 de mii de mc de beton şi au fost montate peste 6.000 tone de echipamente electromecanice. Lucrarea a costat 1,47 miliarde lei la acea vreme, iar investiţia a fost amortizată în 28 de ani. Cifrele acestei lucrări sunt impresionante. Barajul Vidraru, a cărui construcţie a început în 1961, a necesitat 480.000 mc de beton. Pentru execuţia sa a fost nevoie ca apele să fie deviate printr-o galerie cu diametrul de 5,20 metri, galerie care, la terminarea lucrărilor, a fost amenajată ca golire de fund. Barajul a fost umplut la capacitate abia în luna decembrie 1965, când a luat naştere Lacul de Acumulare Vidraru, aşezat între flancurile Munţilor Fruntii şi Ghitu. Barajul a fost dat în folosinţă în anul 1966. La momentul inaugurării, era al cincilea în Europa şi al nouălea în lume, iar la această oră încă mai este cel mai mare baraj în arc din România. Este realizat din 22 ploturi verticale, are o înălţime de 166,60 m şi este traversat de 9 galerii orizontale interioare în care se găsesc amplasate aparatele de măsură şi control.

465 de milioane mc de apă

Cea mai mare componentă a amenajării, lacul de acumulare, se întinde pe o lungime de 14 km, ocupând o suprafaţă de 870 ha şi are un volum total de 465 milioane mc, din care 320 milioane mc reprezintă volumul util. Galeria de aducţiune, cu lungimea de 2.130 m şi un diametru de 5,15 m asigură cei 90 mc/s de apă necesari funcţionării centralei şi poate suporta o presiune de 12-14 atm. Centrala subterană e amplasată la 103 m sub nivelul albiei râului Argeş. Proiectată la vremea respectivă să fie condusă chiar şi de la Bucureşti hidrocentrala, denumită până în 1989 Gheorghe Gheorghiu-Dej, a fost pusă în funcţiune la 9 decembrie 1966 şi adăposteşte în subteran "bijuteria" amenajării de la Vidraru: centrală subterană. Amplasată la peste 100 m sub nivelul albiei râului Argeş, centrala subterană, supranumită "templul " amenajării, este o construcţie cu dimensiuni impresionante: 31,70 m înălţime, 67,80 m lungime, 16,70 m lăţime, pentru care s-au excavat aproape trei sferturi de milion de metri cubi de pământ. Turbinele şi generatoarele sale electrice dezvoltă o putere de 61 MVA fiecare şi asigură o producţie de energie, într-un an hidrologic mediu, de 400 GWh.

Amintiri de pe şantier

Valeriu Eugen Pop, fost ministru al Mediului in Guvernul Petre Roman, este unul dintre martorii activi ai istoriei edificiului de la Vidraru. În urmă cu o jumătate de secol, la vârsta de doar 25 de ani, tânărul inginer Eugen Pop conducea o echipă de muncitori de la aducţiunea principală. La cei 75 de ani pe care-i are astăzi, îşi aminteşte perfect emoţiile pe care le-a trăit în anii ridicării construcţiilor din cadrul amenajării, a căror valoare a înţeles-o abia la inaugurare. **"În 1965 a început umplerea acumulării Vidraru şi ulterior s-a pus în funcţiune Hidrocentrala. Eram pe atunci şef de lot la aducţiunea principală şi am făcut parte din comisia de recepţie a lucrării. O lucrare deosebit de grea, un pionierat, fiindcă era prima dată în România când se construia o aducţiune aeriană, pe un viaduct, acolo, la Valea lui Stan şi se realiza prima centrală subterană la ţară. Proiectanţii şi supervizorii acestei lucrări, prof. Radu Prişcu, prof. Cristea Mateescu etc. erau părinţii hidrotehnicii româneşti, iar emoţiile cele mai mari mă încercau în faţa acestor oameni, fiindcă noi eram doar nişte tineri ingineri, cu caş la gură"**, povesteşte Valeiu Eugen Pop.

S-a muncit mult şi în condiţii grele, mărturiseşte martorul acelor vremuri

"Tronsoanele pe care le băgam pe galerie, de exemplu, se fabricau la Curtea de Argeş şi le aduceam la Vidraru cu trailerele. Erau foarte multe probleme tehnice de rezolvat şi la introducerea în galerie şi la transportul prin aceasta. Imaginaţi-vă un tronson cu diametrul de 4 metri şi lungime de 6 metri, transportat prin tunelurile care duceau sus la baraj. Apoi, erau lucrările de confecţii în galerie, betonare, sudură etc, dificil de realizat în condiţiile de acolo, în care apa curgea peste tot, însă, din fericire, am avut nişte meseriaşi extraordinari", mai povesteşte Valeiu Eugen Pop.

Era atunci, cu 50 de ani mai tânăr, abia ieşit de pe băncile facultăţii, plin de entuziasm şi hotărât să facă treabă. "Stăteam într-o baracă la Căpăţâneni, la circa 4- 4,5 km de locul de muncă şi veneam pe jos până aici. O bună parte din drum, cca. 2 km, o parcurgeam prin galerii, în bascheţi, fiindcă nu suportam cizmele de cauciuc. Pe jos era o cale ferată, acoperită cu apă, şi trebuia să mergem cocoţaţi pe conductele prin care treceau cablurile electrice, iar de fiecare dată când cădeam, mă udam până la genunchi. Nu mai conta oricum, fiindcă din cauza umidităţii excesive, care ajungea până la 80%, ajungeam să fim uzi cu toţii din cap până-n picioare (...) Aveam în geantă două sandviciuri, unul cu brânză, altul cu salam. Pe primul îl mâncam la ora 11.00, pe celălalt, pe la 15.00-16.00, fiindcă stăteam la lucru câte 11-12 ore", îşi mai aminteşte despre acele vremuri, fostul ministru. A înţeles valoare muncii sale, abia la inaugurarea edificiului. **"Eram cu toţii atât de preocupaţi de ceea ce făceam, că nu ne-am dat seama de cât de importantă era munca noastră. Am înţeles acest aspect abia la sfârşit, când totul a fost pus în funcţiune, când mai marii ţării, au venit şi au tăiat panglica. Nicolae Ceauşescu, Maurer, Groza se pozau acolo, iar noi stăteam undeva în spate. Nu ne băga nimeni în seamă, dar ni se umplea inima de bucurie, fiindcă realizam în acele clipe cât de importantă a fost munca fiecăruia dintre noi"**, mărturiseşte Valeiu Eugen Pop. Fostul ministru al Mediului în Guvernul Petre Roman este unul dintre cei care garantează cu mâna pe inimă pentru siguranţa Barajului Vidraru.**"Este proiectat să reziste la orice cutemur şi orice inundaţie. Singura care ar putea crea probleme ar fi o bombă, care să cadă în amonte de baraj, în condiţiile în care lacul ar fi complet plin şi chiar şi atunci nu s-ar rupe decât prea puţin din partea superioară a barajului"**, explică Valeiu Eugen Pop. Mărturie stă chiar cutremurul din 1977, care nu a afectat în niciun fel barajul de la Vidraru. E adevărat că se întâmpla la aproape doi ani după consolidările impuse de avaria din 1974.

Doi oameni au murit la avaria din 1974

Pe 6 iulie 1974, în jurul orei 12,50 – 13,00 "s-au observat scurgeri şi jeturi de apă şi căderi de pietriş pe versant în amonte de vana Johnson, deasupra albiei râului. În circa 15 minute au început să cadă blocuri de stâncă dislocate din versant. S-a produs ruperea galeriei în amonte de vana Johnson, forfecarea galeriei, expulzarea unei porţiuni din masivul muntos de cca. 10.000 m2, expulzarea blindajului metalic în zona de ruptură, ruperea blocului de beton al vanei Johnson, producerea unei viituri artificiale de cca 600 m3/s, distrugerea liniilor de alimentare cu energie electrică a echipajului de manevră a vanelor, distrugerea viaductului de trecere de la piciorul barajului, distrugerea în mai multe puncte, în aval a şoselei, a podurilor, a unor locuinţe" se arată pe site-ul barajulvidraru.ro. Doi oameni au murit în urma acelei avarii care a durat aproape 6 ore. Spre seară, vana plană a fost deblocată şi închisă prin cădere liberă. Amploarea consecinţelor a fost cauzată de imposibilitatea închiderii imediate a vanei plane, ca urmare a întreruperii alimentării cu energie electrică. Ulterior, lacul a fost golit şi s-au mai constatat "eroziuni ale cămăşuielii galeriei, deteriorări la contactul blindaj – beton, eroziuni la priză ca urmare a vacuumului produs de admisia apei, existenţa unui plan de fisurare sub masivul vanei Johnson, defavorabil pentru stabilitate", arată aceeaşi sursă. Ulterior, au fost efectuate o serie de remedieri şi consolidări care au prevenit alte posibile avarii.

Panică la Inundaţiile de anul trecut

În urma precipitaţiilor abundente din vara anului 2014, barajului Vidraru din judeţul Argeş a ajuns la 98% din nivelul normal de retenţie, înregistrând cel mai mare volum din ultimii ani. Procentul a semănat panică în rândul argeşenilor speriaţi de posibilitatea ruperii barajului. Din punct de vedere al oficialilor Administraţiei Bazinale a Apelor Argeş-Vedea (ABAAV), n-a existat însă un pericol real nici chiar la acel nivel de umplere.**"Peste acest nivel normal de retenţie, care în cazul lacului Vidraru este de 450 mil mc, fiecare lac de acumulare are capacitatea de a înmagazina undele de viitură. În cazul lacului Vidraru mai aveam la dispoziţie câteva zeci de milioane metri cubi, iar riscul ca barajul Vidraru să se rupă a fost zero la inundaţiile de anul trecut"** a declarat Cristian Barbu, şeful serviciului Dispecerat din cadrul Administraţiei Bazinale a Apelor Argeş-Vedea (ABAAV).

PRELUAT DIN HTTP://ADEVARUL.RO/

CÂRDĂŞIA VESTULUI CU FOSTUL URSS PENTRU INVADAREA CEHOSLOVACIEI ÎN 20 AUGUST 1968

Anul acesta se împlinesc 47 de ani când prin sprijinirea tacită a Occidentului, trupele Tratatului de la Varşovia au invadat o ţară suverană, printre "invadatori" aflându-se puternicele trupe ale fostului URSS însoţite de cca. 7.000 tancurii şi peste 500-600 mii de soldaţi, trupe din următoarele ţări: Polonia, Ungaria, Bulgaria, RDG şi bineînţeles, URSS-ul. Spre cinstea şi mândria conducătorilor români în persoana lui Nicolae Ceauşescu, demna armată română nu a participat la acest act de terorism internaţional prin care o ţară suverană, deşi făcea parte din ONU, a fost invadat. Consecinţele au fost dezastruoase prin faptul că cca. 300 mii de intelectuali şi muncitori de înaltă calificare au părăsit teritoriul Cehoslovaciei, stabilindu-se, cu acordul tacit al ţărilor occidentale. În prezent, începând cu anul 1990, unele ţări din vestul Europei conduse de SUA, au „desăvârşit" politica blocului tratatului de la Varşovia şi timp de 25 ani s-a încălcat suveranitatea şi independenţa unor ţări din Orientul Apropiat şi Mijlociu, amintind în acest sens invaziile din Kuveit, Irak, Afganistan, pentru că mai recent, unele mari puteri au invadat şi distrus unele ţări precum Libia, iar măsurile de dominaţie continuă şi în prezent. Fără nicio discuţie, istoria va „trage linie" şi va spune dacă măsurile de supunere a unor popoare prin forţă, au avut justificarea legală şi morală. Este tot atât de adevărat că măsurile luate împotriva unor ţări din foştii sateliţi ai URSS au continuat sub altă formă, după distrugerea "cortinei de fier", când invazia nu a mai fost cu tancuri şi forţe militare, ci prin măsuri de pacificare politică şi "mituirea" unor conducători corupţi ai acestor ţări. De aceea, istoria şi statele nu trebuie să uite măsurile luate abuziv împotriva unor popoare în vederea transformării acestora în colonii ale marilor puteri în fruntea cărora acum se află Germania şi SUA. Este cunoscut că după 25 de ani de la dărâmarea Zidului berlinului şi de la 47 de ani de la invazia trupelor Tratatului de la Varşovia împotriva unui stat independent, marile puteri nu au învăţat nimic din lecţia istoriei.Tot aşa de adevărat este că nici unele forţe din Orient care s-au transformat în combatanţi islamişti duc omenirea la consecinţe dezastruoase. Amintim în acest sens, numărul imens de mare al imigranţilor care pleacă din zonele de conflict, aşa cum s-a întâmplat şi după invazia din Cehoslovacia. De aceea, credem că lecţia Cehoslovaciei şi modul eroic în care acest popor s-a luptat împotriva "colosului sovietic" reprezintă o lecţie pentru istorie.

Reformele din primăvară

Reforma de la Praga a fost o perioadă de libertate politică din Cehoslovacia, care a început în primăvara anului 1968, când a venit la putere Alexander Dubček şi a durat până în 20 august, acelaşi an, când Uniunea Sovietică şi aliaţii săi din Pactul de la Varşovia (cu excepţia notabilă a României) au invadat ţara. La 12 mai 1968 cehii şi slovacii ar fi trebuit să comemoreze moartea compozitorului Bedřich Smetana, în onoarea căruia se organiza festivalul „Primăvara de la Praga". Curând numele festivalului a ajuns să fie dat mişcării în favoarea intereselor naţionale, potrivnică Uniunii Sovietice. La începutul anilor 60, Republica Socialistă Cehoslovacă a trecut printr-o perioadă de criză economică, care a dus la înlocuirea lui Antonín Novotný de la conducerea Partidului Communist din Cehoslovacia. Rămas fără susţinere în cadrul CC al PCC, Novotny a fost nevoit să demisioneze, la 4 ianuarie 1968, din funcţia de prim-secretar al partidului şi de preşedinte al Republicii. Locul său a fost luat de Alexander Dubček, care avea sprijinul comuniştilor reformişti. Dubček a lansat în aprilie un program de liberalizări şi reforme care includeau, printre altele, o libertate mărită a presei şi posibilitatea unei guvernări multipartinice. Acest program includea, de asemenea, planuri pentru o federalizare a Cehoslovaciei în două naţiuni cu drepturi egale. Deşi programul prevedea clar că aceste reforme trebuiau să aibă loc sub conducerea Partidului Comunist, presiunile populare au condus la implementarea imediată a unor reforme. Au apărut, astfel, o serie de acţiuni radicale pentru acea perioadă: în presă au apărut declaraţii antisovietice; Social Democraţii au început formarea unui partid separat; au fost create noi cluburi politice independente. Membrii conservatori ai Partidului Comunist au cerut măsuri represive imediate, dar Dubček a preferat o conducere moderată a partidului, anunţând că la Congresul Partidului din luna septembrie vor fi încorporate în statutul partidului planurile unei legi de federalizare şi va fi ales un nou Comitet Central. Ludvík Vaculík, un membru important al Partidului Comunist şi candidat la Comitetul Central, a publicat pe 27 iunie un manifest intitulat „Două Mii de Cuvinte". Acesta exprima îngrijorarea privind acţiuni ale unor elemente conservative din Partidul Comunist şi a unor forţe „exterioare". Manevre militare de exerciţiu ale membrilor Pactului de la Varşovia avuseseră loc în Cehoslovacia, la sfârşitul lui iunie. Vaculík a cerut populaţiei să ia iniţiativă în implementarea programului de reforme. Dubček, Preşedinţia Partidului, Frontul Naţional şi cabinetul au denunţat cu tărie manifestul. În opinia dramaturgului Vaclav Havel, el însuşi participant activ la evenimente, cursul radical al mişcării politice de la 1968 „nu a fost rezultatul vreunui program clar ori al unei voinţe neechivoce, ci o manifestare a unei super-presiuni sociale care a găsit o ocazie prielnică". Luaţi de „val", comuniştii cehoslovaci erau siguri că sovieticii vor fi de acord cu reforma din Cehoslovacia.

Negocierile cu sovieticii

Leonid Brejnev şi conducerea ţărilor din Pactul de la Varşovia (cu excepţia României), erau îngrijoraţi din cauza reformelor lui Dubček, pe care le priveau ca acţiuni ce slăbeau poziţia Blocului Comunist în plin Război Rece. Conducerea sovietică a încercat să oprească sau să limiteze schimbările din Cehoslovacia printr-o serie de negocieri. Discuţii bilaterale au avut loc în iulie la Čierna nad Tisou, în apropierea graniţei slovaco-sovietice. La discuţii, Dubček a susţinut programul aripei reformiste a Partidului Comunist din Cehoslovacia, reafirmându-şi, în acelaşi timp, adeziunea la Pactul de la Varşovia şi COMECON. Conducerea Partidului Comunist Cehoslovac era, însă, împărţită între reformatori (Josef Smrkovský, Oldřich Černík şi František Kriegel) care îl sprijineau pe Dubček, şi conservatori (Vasil Biľak, Drahomír

(continuare în pagina 8)

(urmare din pagina 7)

Kolder şi Oldřich Švestka) care au adoptat o poziţie anti-reformă. Pe 3 august, reprezentanţii statelor Uniunea Sovietică, RDG, Polonia, Ungaria, Bulgaria şi Cehoslovacia s-au întâlnit laBratislava, unde au semnat Declaraţia de la Bratislava. Aceasta reafirma ataşamentul nemăsurat faţă de doctrina marxist-leninistă şi declara război împotriva ideologiei „burghezo-moşiereşti" şi a tuturor forţelor „antisocialiste". Uniunea Sovietică şi-a declarat intenţia de a interveni în orice ţară a Pactului de la Varşovia, dacă se va stabili un sistem burghez multipartinic. Politica Uniunii Sovietice de a cere guvernelor socialiste ale statelor-satelit să îşi subordoneze propriile interese naţionale intereselor Blocului Comunist (prin acţiuni militare, dacă era necesar) a devenit cunoscută sub numele de Doctrina Brejnev.

Ocupaţia

În final, sovieticii, fiind nesatisfăcuţi de reformele cehoslovace, au pus în practică invazia ţării. În noaptea de 20-21 august 1968, forţe militare din Uniunea Sovietică, RDG, Polonia, Ungaria şi Bulgaria au invadat Cehoslovacia. Între 5.000 şi 7.000 de tancuri sovietice au ocupat străzile, ele fiind acompaniate de un număr mare de trupe (estimat la o cifră între 200.000 şi 600.000 de soldaţi). Pe durata atacului armat, 72 de cehi şi slovaci au fost ucişi şi sute au fost răniţi. Alexander Dubček a cerut populaţiei să nu opună rezistenţă armată. El a fost arestat şi dus la Moscova (împreună cu alţi membri de partid susţinători) într-un avion militar sovietic. Ocupaţia a provocat un val masiv de emigraţie (estimat la 70.000 de oameni, imediat, şi 300.000, în total), în general, oameni cu o înaltă calificare tehnică, cărora ţările vestice le-au permis şederea şi unde s-au integrat fără probleme.

Scrisoarea de invitaţie

În noaptea invaziei „Cehoslovac" a declarat că trupele invadatoare au intrat în ţară fără cunoştinţa Cehoslovaciei. Imediat după intervenţie, a fost convocat în secret al 14-lea congres de partid şi aici s-a subliniat faptul că nimeni nu a cerut intervenţia. Cu toate acestea ziarele centrale sovietice au publicat o cerere nesemnată, care se pretindea că ar fi fost trimisă de Cehoslovacia prin care s-ar fi solicitat „asistenţă imediată, inclusiv armată".

Reacţii în Cehoslovacia

Opoziţia populaţiei a fost exprimată prin numeroase acte de rezistenţă non-violentă. În Praga şi alte oraşe, cehi şi slovaci au întâmpinat soldaţii Pactului de la Varşovia cu argumente şi reproşuri. Invadatorilor li s-a refuzat orice ajutor sau asistenţă, inlusiv mâncare şi apă. Pancarte şi graffiti pe pereţi sau străzi denunţau invadatorii, liderii sovietici şi colaboratorii suspectaţi. Peste tot erau purtate fotografii ale lui Dubček şi Svoboda. Rezistenţa întâmpinată a determinat Uniunea Sovietică să abandoneze planurile iniţiale de a-l elimina pe Dubček. El a fost arestat şi dus la Moscova pentru negocieri. Cu această ocazie, s-a stabilit că Dubček îşi va putea păstra funcţiunile în cadrul Partidului Comunist şi că se va continua un program de reforme moderate. Pe 16 ianuarie 1969, studentul Jan Palach şi-a dat foc în Piaţa Wenceslav (Václavské náměstí) din Praga, în semn de protest faţă de noua suprimare a liberei exprimări. În aprilie 1969, Dubček a fost înlocuit din funcţia de Prim Secretar cu Gustáv Husák. Husák a anulat reformele lui Dubček şi a curăţat partidul de membrii cu vederi reformiste.

Reacţii în lume

Ţările democratice s-au rezumat la a critica invazia, ele nefiind în poziţia de a provoca forţele militare sovietice din Europa Centrală, în mijlocul Războiului Rece. O reacţie mai vizibilă a avut loc în România comunistă, unde Ceauşescu, opozant ferm al influenţelor sovietice şi susţinător declarat al lui Dubček, a ţinut în ziua invaziei un discurs public la Bucureşti, unde a criticat politica sovietică în termeni neobişnuit de duri. Deşi România a fost, pentru scurt timp, de aceeaşi parte a baricadei cu Josip Broz Tito, aceasta este o situaţie pur conjuncturală (Ceauşescu fiind, dinainte, un oponent al principiului Socialism cu faţa umană). Opoziţia a consolidat însă imaginea României în Occident pentru următoarele decade, mai ales după ce Ceauşescu a încurajat populaţia să lupte pentru a nu avea manevre similare în România: îndemnul său a primit un răspuns iniţial extrem de entuziast, multe persoane care nu aveau deloc convingeri comuniste au dorit să se înroleze în nou formatele Gărzi Patriotice paramilitare. RDG acuza liderii cehi că au pactizat cu imperialiştii şi că făceau jocul celor de laBonn. Şi în celelalte state comuniste se conturau situaţii similare, în care grupări susţinând societatea civilă să precumpănească forţele conservatoare în cadrul partidelor comuniste, tinzând să deturneze cursul evenimentelor şi astfel să puna în pericol socialismul în Cehoslovacia. În Finlanda, ţară cu o puternică influenţă sovietică la acea dată, ocupaţia a provocat un imens scandal. Partidul Comunist din Finlanda a denunţat ocupaţia, la fel ca Partidul Comunist Italian şi cel francez. Preşedintele Finlandei, Urho Kekkonen, a fost primul politician vestic care a vizitat, oficial, Cehoslovacia după august 1968, fiind întâmpinat cu cele mai mari onoruri cehoslovace de către preşedintele Ludvík Svoboda, pe 4 octombrie 1969. Occidentul nu a acordat nici un sprijin semnificativ reformiştilor cehi. Gomulka sublinia că ceea ce lega cele trei state reformiste (Iugoslavia, România şi Cehoslovacia) era orientarea pro-vestică, dorinţa de a se rupe de blocul comunist şi de a crea un fel de alianţă specială între ele. Se mai spunea că, deocamdată, nu era un pericol de contrarevoluţie în Cehoslovacia. Într-o declaraţie făcută în mai, Kadar îi acorda încredere lui Dubcek. Gomulka era convins de faptul că Cehoslovacia se va transforma într-o republică burgheză şi solicita instalarea de trupe sovietice pe teritoriul acesteia. Apar atacuri în presă contra Cehoslovaciei din partea Poloniei şi a RDG. In primăvara lui 1968 au existat unele divergenţe şi în rândul conducerii sovietice. Primul ministru sovietic, Kosâghin, este mai îngăduitor faţă de situaţie decât Brejnev şi Potgornâi.

Urmări

Aceste evenimente au adâncit şi mai mult deziluziile multor persoane vestice cu vederi de stânga, care aveau simpatii pentru doctrina lui Lenin, contribuind astfel la dizolvarea unor grupări de stânga. O decadă mai târziu, Primăvara de la Praga a împrumutat numele său unei perioade similare de liberalizare politică din China, perioadă cunoscută drept Primăvara de la Beijing. În parte, evenimentul a influeţat şi Primăvara din Croaţia, în Iugoslavia. Biserica Greco-Catolică din Slovacia a fost relegalizată în contextul Primăverii de la Praga, iar celor 292 de parohii de rit bizantin le-a fost permisă opţiunea afilierii faţă de Moscova sau faţă de Roma. 205 din cele 292 de parohii bizantine din Cehoslovacia au optat pentru comuniunea cu Roma. Cu toate acestea, Bisericii Greco-Catolice din Slovacia nu i-a fost permisă formarea de noi preoţi în cadrul unui seminar teologic, acest drept fiindu-i acordat de-abia după Revoluţia de catifea, prin înfiinţarea Facultăţii de Teologie şi a seminarului din Prešov.

(continuare în numărul viitor)

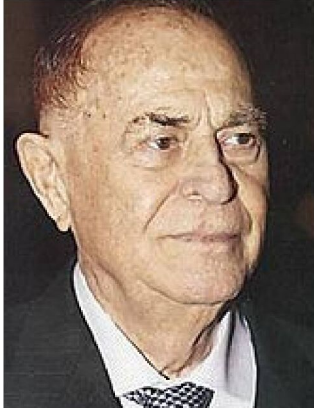
RUBRICA JURIDICĂ

Acţiune în constatarea deschiderii succesiunii şi stabilirea calităţii de moştenitor

Dezbaterea succesiunii, stabilirea calităţii de moştenitor, a masei succesorale şi a cotelor cuvenite fiecărui moştenitor, din bunurile aflate în masa succesorală, se realizează de către biroul notarului public în raza căruia se află ultimul domiciliu al defunctului despre a cărui moştenire este vorba. În cazul în care dezbaterea succesiunii nu este posibil să se facă la notariat, deoarece unii dintre moştenitori refuză să se prezinte sau nu sunt de acord cu anumite aspecte, dezbaterea succesiunii urmează a se face de către instanţă. Instanţa sesizată cu o cerere de constatare a deschiderii succesiunii va verifica toate actele acesteia, va verifica toate aspectele legate de succesiune, de moştenitorii legali sau testamentari îndreptăţiţi şi va pronunţa o hotărâre prin care va constata deschisă succesiunea, va constata din ce sunt compuse bunurile aflate în masa succesorală şi care sunt cotele ce se cuvin fiecărui moştenitor, potrivit dispoziţiilor Codului Civil cu privire la moştenirea legală. Reclamantul trebuie ca, în momentul în care se adresează instanţei, să prezinte dovada că a fost verificat în evidenţele camerei notarilor publici dacă au mai fost înregistrate cereri de deschidere a succesiunii, declaraţii privind opţiunea succesorală sau testamente cu privire la moştenirea care urmează a fi dezbătută. La motivarea în fapt, cererea se depune la judecătoria în raza căreia se află ultimul domiciliu al defunctului despre a cărui moştenire este vorba. Reclamantul va indica în cerere datele privind defunctul despre a cărui moştenire este vorba, data decesului acestuia, ultimul domiciliu, bunurile care compun masa succesorală. De asemenea, va arăta care este gradul lui de rudenie cu defunctul, care-i conferă vocaţie succesorală, precum şi care sunt ceilalţi moştenitori care sunt îndreptăţiţi. În plus, va arăta că au fost făcute verificări la camera notarilor publici cu privire la eventuale cereri de deschidere a succesiunii, declaraţii privind opţiunea succesorală sau testamente şi va depune în acest sens înscrisuri doveditoare, de regulă o încheiere de verificare eliberată de un birou notarial. Motivarea în drept este întemeiată pe dispoziţiile art. 963-983 din Codul Civil, precum şi pe dispoziţiile Codului de Procedură Civilă corespunzătoare. Etapa cu probatoriul constă în aceea că se va administra proba cu înscrisuri, în cadrul căreia se vor depune actele de stare civilă (certificate de deces al celui despre a cărui moştenire este vorba, certificate de naştere şi căsătorie pentru cei care au vocaţie succesorală) şi acte de proprietate ale bunurilor care alcătuiesc masa succesorală. De asemenea, se vor administra proba cu interogatoriul pârâtului sau pârâţilor şi proba cu martori.

VIAȚA CELUI MAI BOGAT ROMÂN DIN TOATE TIMPURILE, IOSIF CONSTANTIN DRĂGAN

Iosif Constantin Drăgan (n. 20 iunie 1917, Lugoj, d. 21 august 2008, Palma de Mallorca) a fost un om de afaceri român, stabilit de decenii înItalia. A scris mai multe cărți, în general cu tematică istorică. A scos buletinul istoric Noi tracii. În anul 2005 a fost pe locul doi în topul celor mai bogați români, conform revistei Capital, cu o avere estimată la 850 de milioane de dolari. Conform aceleiaşi reviste în 2006 a urcat pe primul loc, cu circa 1,3 - 1,6 miliarde de dolari.

Biografie Iosif Constantin Drăgan a terminat Dreptul la Facultatea de Jurisprudență a Universității din Bucureşti obținând licența în drept, în anul 1938. După absolvirea serviciului militar, ca artilerist, Institutul Italian de Cultură îi acordă, în anul 1940, o bursă de studiu, în Italia. După ce termină a doua facultate, la Universitatea din Roma, unde a studiat ştiințe politice şi economie, Drăgan îşi dă doctoratul în jurisprudență, tot la Roma. Tot aici, îl cunoaşte pe marele filozof al dreptului, Giorgio del Vecchio, şi a devenit discipolul acestuia, proaspătul doctor în jurisprudență va traduce în limba română, celebra sa operă „Lecții de filozofia dreptului". La acea vreme Drăgan a

fost atras de idealurile Gărzii de Fier, şi, în interiorul acesteia, a reprezentat un curent de opinie corporatist. În1941 a pus bazele unei companii care exporta petrol românesc Italiei fasciste. După al doilea război mondial, în 1948, fondează o companie de distribuție a gazului petrolier lichefiat, Butan Gas. În urma venirii la putere a Partidului Comunist Român îi este interzisă pentru 30 de ani revenirea în România. În 1967 a pus bazele "Fundației Europene Drăgan", fundație care declară ca scop promovarea „valorilor civilizației româneşti". A mai fondat două edituri (Nagard în Italia şi Europa Nova în România), o universitate privată (al cărei proprietar este), Universitatea Europeană Drăgan (fondată în 1991 la Lugoj), o stație TV, una radio (Radio NovaFm), un ziar săptămânal (Redeşteptarea) şi un cotidian local (Renaşterea Bănățeană) – toate în România. De asemenea a mai finanțat construirea lângă Orşova a unei statui înalte de 40 de metri a lui Decebal (cea mai înaltă sculptură în piatră din Europa). Datorită unor cărți pe care le-a publicat a fost asociat curentului la granița dintre protocronism şi naționalism din istoriografia română, promovată ulterior de regimul lui Nicolae Ceauşescu. Deşi simpatizant al Gărzii de Fier, Drăgan devine un colaborator semi-oficial al lui Ceauşescu şi al regimului comunist, ca rezultat având acces la anumite documente inedite despre Ion Antonescu, documente pe care le-a folosit într-o carte în care îl pune într-o lumină favorabilă pe acesta. În semn de recunoaştere a activității culturale desfăşurate de Iosif Constantin Drăgan, (ca economist, tracolog, scriitor şi preşedinte al Fundației Europene Drăgan), la 7 octombrie 1980, Universitatea din Timişoara I-a numit profesor asociat. După Revoluția Română din 1989 le-a dat suport financiar lui Eugen Barbu şi lui Corneliu Vadim Tudor pentru a-şi lansa revista România Mare. Împreună cu Vadim Tudor a fost fondatorul în 1990 al „Ligii Mareşal Ion Antonescu", mai târziu redenumită „Liga Mareşalilor", în urma schimbărilor din legislația română legate de cultul personalităților vinovate de crime împotriva umanității.

Viață personală În 1995, la vârsta de 78 de ani, Drăgan s-a căsătorit cu Daniela Veronica Guşă (aceasta având la momentul respectiv 22 de ani), fiica generalului Ştefan Guşă, fostul şef al Marelui Stat Major al Armatei Române (1986-1989). Drăgan are şi un fiu mai mare, Mike Fink, născut în 1971, care în 2005 a anunțat că nu a reuşit în precedenții trei ani sub nici o formă să-şi contacteze tatăl. Din cauza acestor afirmații, Ziarul Ziua a concluzionat ca Drăgan era ținut captiv de mai tânăra sa soție şi de partenerii săi de afaceri. Totuşi, potrivit jurnaliştilor de la Averea, el a fost văzut în Bucureşti câteva zile mai târziu, luând cina într-un restaurant împreună cu soția.

Averea Din portofoliul „imperiului" Drăgan fac parte companii precum Butan Gas, editurile Nagard şi Europa Nova, Universitatea Europeană „Drăgan" din Lugoj, publicațiile Renaşterea bănățeană şi Redeşteptarea, postul de radio Nova FM Lugoj, tipografiile Fed Print din Bucureşti şi Lugoj. În plus, familia Drăgan deține şi bunuri imobiliare valoroase.

Cărți publicate Profesorul Iosif Constantin Drăgan a publicat de-a lungul anilor mai multe lucrări ştiințifice privind istoria milenară a românilor, cum ar fi:

- "Noi, tracii şi istoria noastră multimilenară" (Nagard, Milano, 1976, tradusă în 8 limbi);
- Aurel C. Popovici (1977)
- Idealuri şi destine (1977)
- "Mileniul imperial al Daciei" (Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985);
- "Istoria Românilor" (Ed. Europa Nova, Bucureşti, 1994);
- "Antonescu, Mareşalul şi Conducătorul României" (Ed. Europa Nova, Bucureşti, 1996);
- "Adevărata istorie a românilor" (Nagard, Milano, 1996).

De asemenea, a publicat şi trei volume în domeniul cercetărilor de marketing şi anume:

- The World Mission of the International Marketing Federation (1985)
- Geoclimate and History (1987-1989)
- Bazele Cognitive ale Cercetărilor de Marketing (1995) - în colaborare cu prof. M.C. Demetrescu

A mai publicat şi două autobiografii:

- În serviciul Europei (1971)
- Prin Europa - 4 vol. (1973-1980)

Eveniment important în viaţa primăriilor argeşene

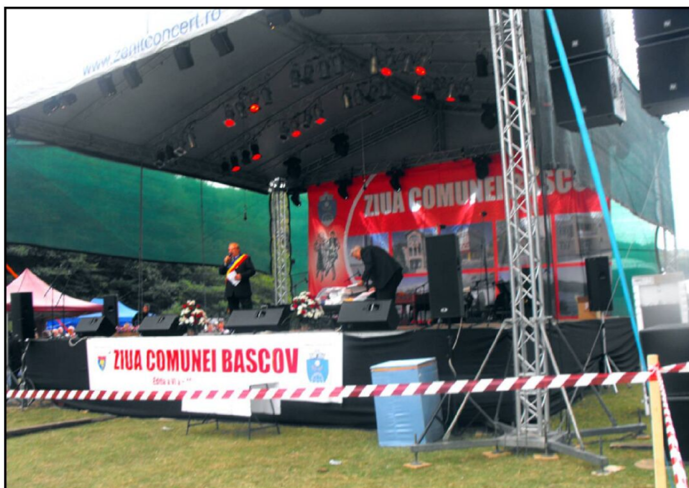
ZIUA COMUNEI BASCOV 2015 - 594 DE ANI DE ATESTARE DOCUMENTARĂ

Suita de manifestări desfăşurate la sfârşitul lunii August, respectiv 30.Aug.2015, în Com. Bascov, a reprezentat un adevărat „Festival al Românismului" întro comună românească a cărei existenţă se pierde în negura vremurilor. Sigur este faptul că există un document care atestă cei 594 de ani ai existenţei comunei dar vechimea acestor plaiuri mioritice argeşene este cu mult mai mare, prin care se poate dovedi că Bascovul este comuna cea mai veche de pe teritoriul României. Întro lucrare ştinţifică din anul 2008 (ceea ce chiar mulţi bascoveni nu ştiu) se poate dovedi, având în vedere apropierea Bascovului de Piteşti, că implicit bascovenii au origine de peste chiar 120 de mii de ani, ceea ce nu este puţin. Dacă avem în vedere această „O istorie a Piteştiului în date", preluată din cartea lui Ovidiu E. Moţ , putem spune că bascovenii şi localitatea Bascov este una dintre cele mai vechi localităţi din România modernă ceea ce trebuie să reprezinte o mândrie pentru cei peste 14.000 locuitori ai Bascovului.

Modernizarea Bascovului în ultimii 15 ani se identifică cu mandatul primarului Gheorghe Stancu

Deşi poate de doar unii criticat, meritul primarului aflat la foarte multe mandate, este incontestabil important de numele său fiind legate marile realizări ale localităţii precum: Aducţiunea cu apă şi canalizare, darea în funcţiune a importantului Centru Cultural, una dintre cele mai prestigioase instituţii culturale comunale din judeţul Argeş, apoi realizarea grădiniţei cu program prelungit, cuntinuând apoi cu modernizarea şi reabilitarea tuturor şcolilor bascovene. Sigur că nu trebuie uitat din realizări nici construcţia şi sprijinirea unor lăcaşe de cult dovedind faptul că primarul, sprijinit fără rezerve de Consiliul Local este un bun creştin-ortodox. Şi pe modernizarea centrului comunei se poate vedea amprenta personalităţii primarului şi sprijinul de care se bucură din partea celor pese 80% din cetăţenii bascoveni. În prezent, din fondurile locale se desfăşoară acţinea de construire a troturelor de pe drumul Piteşti-Curtea de Argeş. Sigur că nu trebuie uitat nici importantul pasaj din centru Bascovului prin care se prelungeşte autostrada Bucureşti, centura ocolitoare a Piteştiului spre Transilvania, la care primarul şi Consiliul Local au avut o contribuţie importantă şi doar pentru fapul că Primăria întreţine spaţiul verde peste acest pasaj. Toate aceste realizări importante deasupra lor aflându-se sprijinirea fără rezerve a desfăşurării activităţii a peste 400 societăţi comerciale care îşi desfăşoară activitatea pe întreaga lungime de peste 30-40 km a Bascovului. Sigur că această zi prin care cetăţenii Bascovului alături de cetăţenii întregului judeţ sărbătoresc Ziua Comunei, se poate constitui ca un adevărat bilanţ al realizărilor pentru care acum în 30 August, cetăţenii se bucură. Bucuria este materializată tocmai prin importantele manifestări desfăşurate de dimineaţa până noaptea târziu şi încheiate prin frumosul foc de artificii în manifestarea desfăşurată în zona Izlazului Aninoasa din Satul Brăileni. Întrun cuvînt, la Bascov, la cea de-a 9-a manifestare a modernizării şi a bilanţului anual, a fost într-un cuvânt „Cântec, joc şi voie bună". La acesta au participat foarte mulţi primari de comuna, instituţiile prefecturii şi CJ, de toate instituţiile subordonate guvernului dar şi de o mare de cetăţeni care au venit în pofida căldurii caniculare să-şi onoreze ziua. Programul bogat prezentat cu nume sonore ale muzicii şi ansamblele folclorice dovedeşte faptul că Primăria Bascov şi cetăţenii bascoveni au răspuns cu interes şi responsabilitate la această importantă manifestare de existenţă pe aceste meleaguri a românismului. Tot aşa de sigur este faptul că Bascovul, prin înfrăţirea cu câteva localităţi din Europa, a depăşit graniţele Europei iar prin faptele cetăţenilor ei, localitatea s-a impus chiar în rândul unor oraşe mari din România, de aceea dorim să prezentăm ultima diplomă obţinută într-o confruntare importantă, la tot aşa de importantă pentru

argeşeni este Simfonia Lalelelor din Aprilie 2015. La această simfonie, prin cetățenul bascovean col.(r) Catinca Ion, a obținut ca premiu o mențiune înaintea multor mari primării din România. Amintim în acest sens că Bascovul a învins primăria oraşului Baia Mare care a luat locul 1, Primăria Oraşului Ploieşti, ocupanta locului 3 dar şi Primăria Galați, ocupanta locului 2 prin Complexul Muzeal Galați. Oare acest lucru nu reprezintă un act de mândrie locală pentru toți locuitorii bascoveni? De aceea am considerat necesar să prezentăm această ultimă diplomă care este un merit nu doar al cetățeanului Catinca Ion ci chiar mândria Primăriei Bascov.

Prezentarea programului desfăşurării

Hanul Valea Ursului

* 10.00-11.00 - Cupa Bascov la Şah, ediția a IX-a

Stadionul Valea Ursului

* 11.00-12.00 - Fotbal
CS Unirea Bascov - FC Argeş Old Boys
Comentator: Cristian Topescu

Şcoala Valea Ursului

* 12.15-13.15 - inaugurarea investiției publice „Reabilitare şi modernizare Şcoala cu Clasele I-VIII Valea Ursului“

Zona Izlaz Aninoasa

* 13.30-13.40 - muzică populară; solişti: Mariana Stan, Ana Măria Tăbârcă
* 13.40-13.50 - Corul Veteranilor „Mihai Viteazul"
* 13.50-14.00 - Căluşarii de la Stolnici
* 14.00-14.20 - Muzică populară; solişti: Andrada Cârciumaru, Ana Maria Trandafir, Andreea Ilinca
* 14.20-14.50 - Muzică populară; solişti: Rodica Voicu - Ansamblul „Chindia" Târgovişte
* 14.50-16.00 - Ansamblul Folcloric „Doina Bascovului" interpretează orchestra „Doina Bascovului" şi soliştii: Georgiana Pană, Sebi David, Daniela Bărbuceanu, Mihaela Chirițescu, Amza Angheluş. Program de dansuri cu formația de dansuri populare a Casei de Cultură „Adriana Trandafir" şi Ansamblul Folcloric din Kaspichan - Bulgaria.
* 16.00-16.45 - Cuvântul invitaților; festivități de premiere.
* 16.45 -18.00 - Ansamblul Folcloric „Doina Bascovului"; solişti: Bogdan Oncioiu, Gabriela Argeşeanu, Andrei Orăşeanu, Ana Maria Cârstina, George Nedelea. Program de dansuri cu formația de dansuri populare a Casei de Cultură „Adriana Trandafir" şi ansamblu de căluşari „Doina Bascovului".
* 18.00 - Recital muzică de petrecere cu Carmen Şerban.
* 19.00 - Muzică populară cu Daniela Condurache
* 19.45 - Dans popular „Doina Bascovului"
* 19.55 - Recital Grațian Bădescu
* 20.20 - Rapsozii Bascovului
* 20.40 - Concert Anda Adam
* 21.30 - Extragerea câştigătorilor la tombola cu premii
* 22.00 - Foc de artificii

„Invit toți cetățenii din localitate să petrecem împreună la Ziua Comunei Bascov, să ne bucurăm de muzică de calitate, de frumoasele dansuri populare româneşti, de ingredientele unei manifestări unice în Argeş prin amploarea ei. Administrația locală, cu sprijinul unor sponsori generoşi care de fiecare dată au fost alături de noi la manifestările comunei, a depus şi depune eforturi pentru a oferi cetățenilor comunei o zi de neuitat, Ziua Comunei fiind un prilej pentru toți bascoveni de a mai uita de grijile de zi cu zi şi de a-şi oferi câteva clipe de relaxare şi distracțte, alături de consăteni, dar şi de invitații noştri. Vă doresc distracție plăcută şi vă aştept cu drag pe 30 august la Ziua Comunei Bascov!"

GHEORGHE STANCU, PRIMARUL COMUNEI BASCOV

A MAI PLECAT SPRE CERURI UN COLEG

Inima-mi bătrână şi bolnavă, locul comun al tuturor durerilor şi plăcerilor, al tuturor iubirilor şi vrăjmăşiilor, al sentimentelor şi resentimentelor plânge acum cu lacrimi grele de sânge îngânându-se ca lacrimile-lacrimi de durere ale mele şi ale unei întregi promoţii – septembrie 1959 – al Şcolii militare de ofiţeri activi de transmisiuni: a plecat spre veşnicie unul dintre cei mai iubiţi colegi, mereu hâtrul şi totdeauna prezentul Leon Borodi, boem născut şi nu făcut, neträdând niciodată febrilile sentimente care-l înstăpâneau. Născut la 2 februarie 1936, în comuna Negrileşti, judeţul Bistriţa-Năsăud, **Leon Borodi** a cunoscut, copil fiind, vicisitudinile vremilor tulburi şi ororile produse prin retragerea ruşinoasă a instituţiilor statului român după acel ticălos 30 august 1939 al Diktatului şi pătrunderea în Ardealul vechii Dacii a „căpătuiţilor maghiari" cu teritorii ce nu au fost în veac ale lor, ci doar pretinse pe motivaţii istorice, făurite prin dreptul forţei şi al intrigilor de alcov. Părinţii săi, ţărani cu ceva avere, însemnând mai multe iugăre în viroagele acelea mirifice dintre dealurile Becleanului şi Ilvei, printre care se întinde satul său, înlănţuit cu altele şi altele ce dau vers şi verb poeţilor şi romancierilor de talia lui Coşbuc şi Rebreanu, până în căldările de la îngemănarea cremenei cu ardezia, a calcarului cu stânca, între care se pierd şi azi formaţiuni de daci liberi, au fost exemplu de dăruire pentru rodul pământului, ce nu se lăsa uşor format, şi dragoste de glia românească, îndurând pentru acestea şi ura *cuceritorului* fără glorie şi dispreţul *muncitorului cu gura* de mai târziu ce voia cu de-a sila o colectivă şi acolo. În aceste condiţii grele, Victor Borodi şi-a crescut copiii în respectul muncii, al cinstei şi al dragostei de libertate. **Leon Borodi** şi-a terminat cursurile primare şi gimnaziale în comunele de pe valea Someşului, Giurgeşti şi Reteag, iar liceul l-a terminat acolo unde Someşurile se unesc, în municipiul Dej, azi aflat în judeţul Cluj. În 1956 a susţinut examenul pentru a urma cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri Activi în arma Transmisiuni, din Sibiu. În anii de şcoală militară a dovedit remarcabile înclinaţii şi aptitudini spre tehnica radio, dar mai puţină aplicaţie spre rigorile militare, caracteristică ce l-a însoţit o întreagă carieră. A terminat cu rezultate bune la examenul de stat; a fost avansat la gradul de locotenent în septembrie 1959 şi repartizat ca şef de atelier reparaţii mijloace de transmisiuni la Batalionul 56 Transmisiuni al Diviziei Dej, din cadrul Armatei a 4-a Transilvania. După mai puţin de doi ani a fost mutat în aceeaşi funcţie în cadrul Batalionului 54 Transmisiuni al Diviziei 11 Mecanizate din Oradea, de unde a fost recrutat pentru continuarea studiilor în Uniunea Sovietică... La întoarcerea în ţară a fost încadrat ca şef de echipaj verificare tehnică în Brigada a II-a Rachete Ineu, jud. Arad. Refuzând sistematic, după împlinirea vârstei de 30 de ani, să se înscrie în rândurile partidului comunist şi urmare a unor cereri insistente a fost readus în cadrul Batalionului 54, Divizia 11 Mecanizată-Oradea, de unde a şi trecut în rezervă, în anul 1990, cu gradul de maior, refuzând de fiecare dată să urmeze cursurile de ofiţeri superiori temându-se că, odată cu avansarea în grad, îşi va pierde locul lui îndrăgit, acela legat indisolubil de tehnică, de tainele ei pe care le stăpânea cu talent şi ocultă pricepere, transmisă lui parcă de gândurile Domnului pe care niciodată nu l-a lăudat faţă de oameni, dar nici nu l-a negat şi nici pângărit cu vorba sau cu fapta. Peste ani, aflat cu vechime în „meseria" de pensionar, referindu-se la cei treizeci şi unu de ani de serviciu activ, **Leon Borodi** nu uita eforturile depuse, cu bună credinţă, cu pasiune dar şi cu respectul camarazilor de oaste pentru buna funcţionare a tehnicii militare de transmisiuni aflate în dotarea marii unităţi din care a făcut parte. A iubit această tehnică aşa cum îşi iubeşte un tată propriul copil şi era neliniştit sufleteşte ori de câte ori, în vreo aplicaţie sau alt gen de misiune, se producea vreo sincopă, cât de mică, în menţinerea legăturilor de comunicaţie (sistemul nervos al armatei) datorată vreunui mijloc tehnic ce trecuse prin asistenţa tehnică a formaţiunii comandate de el. Satisfacţia sa a fost că asemenea momente au fost efectiv rarisime, cu toate restriştile pe care armata le-a suferit în a doua jumătate a deceniului nouă al veacului trecut. S-a căsătorit în 1963 cu Florica Zadic, economistă şi mulţi ani cu funcţii economice de răspundere în cooperaţia meşteşugărească, atât la Ineu, cât şi la Oradea. Fiul lor, Adrian-Constantin Borodi, a terminat Facultatea de Tehnologia Construcţiilor de Maşini (TCM) moştenind aceeaşi minte ageră şi diabolic de cuprinzătoare precum a defunctului, de-acum, tată. Le-a dăruit părinţilor săi pe Cristina-Diana-Marina, absolventă a liceului de muzică din Oradea, iubirea de suflet a bunicilor şi Zâna de zi şi de noapte a bunicii Florica Borodi care n-ar obosi o clipă vorbind despre ea, despre reuşitele sale, despre gingăşia şi isteţimea ei, laureată în două rânduri (2006 şi 2008) a concursului şi festivalului Bach. De la trecerea în rezervă, **Leon Borodi** a continuat să se ocupe de meseria lui, o adevărată pasiune, mai mult pentru a-şi servi vecinii şi prietenii, iar de pe la jumătatea anilor '90 s-a dedicat vieţii la ţară, la ei la Negrileşti, unde stătea mai mult de jumătate din an, întors la obârşia din neam. Pământul, grădina, păsările şi alambicul îl vor aştepta de acum în veci, sufletul nepereche al lui Leon plutind prin lumi pe care niciun muritor nu le-a mărturisit. Întreaga promoţie de ofiţeri de transmisiuni Sibiu-1959 se alătură durerii familiei Borodi şi înalţă rugi către Cel de Sus să-L primească la dreapta sa pe **Leon Borodi**, cel fără prihană lumească, trecător cucernic pe meleaguri pământene. Dragă Leon, iubite coleg, noi, colegii tăi şi membri ai Asociaţiei cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere din Arma Transmisiuni, Informatică şi Război Electronic rămânem pe veci cu imaginea ta de bun tovarăş, îngăduitor camarad şi iubitor soţ, tată şi bunic. Fii bine primit la pieptul Domnului Dumnezeului nostru!

ASOCIAŢIA CADRELOR MILITARE ÎN REZERVĂ ŞI ÎN RETRAGERE DIN ARMA TRANSMISIUNI ŞI RĂZBOI ELECTONIC

COMUNICAT DE PRESĂ ALDE

Robert Tudorache: "Sper ca toţi consilierii locali să voteze pentru transportul în comun gratuit al elevilor"

Preşedintele PLR Piteşti, Robert Tudorache, susţine promovarea proiectului de hotărâre referitor la acordarea de gratuităţi elevilor pe transportul public în comun din municipiul Piteşti. "În condiţiile în care oricum Legea Educaţiei impune obligativitatea ca elevii să beneficieze de un tarif redus cu 50% pentru transportul local, o astfel de hotărâre de Consiliu ar însemna că bugetul local va suporta doar 50% din costul transportului. Nu cred că este un efort prea mare pentru un buget care, de-a lungul timpului, a fost distribuit şi spre investiţii care nu îşi aveau rostul. Susţin total o astfel de măsură şi cred că toţi consilierii locali din Piteşti ar trebui să voteze în favoarea ei, pentru că tinerii trebuie să primească suportul comunităţii pentru a beneficia de o formare cât se poate de consolidată. În educaţie, chiar şi indirect, orice investiţie merită. Sunt convins că o astfel de măsură vine în sprijinul părinţilor care vor putea utiliza în scopuri mult mai utile educaţiei copiiilor lor banii pe care îi alocau până acum transportului spre şi dinspre şcoală. Să nu uităm că modernizarea Publitrans se face din banii contribuabililor. În plus, consider că autorităţile locale ar trebui să ia măsuri pentru ca acest transport în comun să fie şi mult mai sigur pentru pasageri", a afirmat Robert Tudorache.

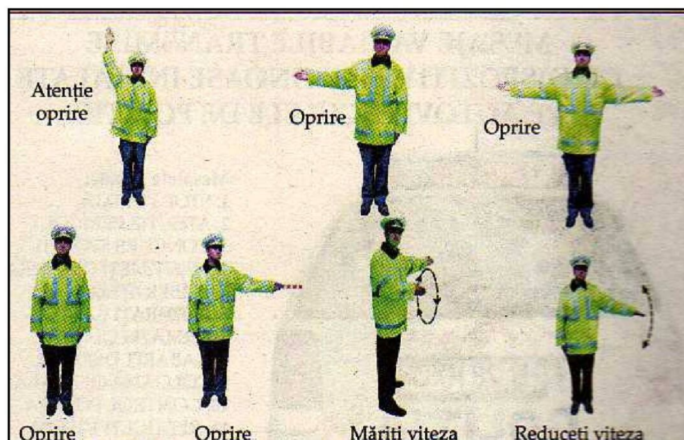
MOARTEA POLIŢISTULUI DE LA RUTIERĂ ŞI ÎNVĂŢĂMINTELE TRASE DE COLEGI

OG 195/2002 are serioase lacune

Evenimentul rutier prin care un cetățean turc domiciliat în Bucureşti, a lovit mortal cu intenție un polițist de la rutieră, a stârnit numeroase controverse aproape toate în favoarea polițistului ucis în timpul misiunii. Sigur este faptul că polițistul a fost în misiune, numai că, trebuie precizat faptul că “eroismul de paradă” nu face bine celor care lucrează în sectoare periculoase, cum este cel de polițist, militar, SRI-st, pompier etc. Trebuie precizat că viața este lucrul cel mai bun pentru om, iar cel care are obligația să o păstreze este chiar “omul”. Eroismul uor în timp de pace, într-un sector important, cum este cel al ciruclației pe drumurile publice, nu este de bun augur pentru polițistul de la circulație. Fără nicio îndoială că cel care se face polițist, indiferent că este de la circulație sau de la ordine publică sau de la DIICOT, trebuie în primul rând să ia măsurile corespunzătoare de a-şi păzi integritatea corporală, gândindu-se că oricând i se poate întâmpla ca un cetățean certat cu legea să-l agreseze şi chiar să-l omoare.

Semnalele poliţiştilor de circulaţie-Art.88-OG 195

Analizând acest articol care a generat moartea unui polițist, putem trage concluzia că din cuprinsul articolului 88 nu sunt precizate distanța în care trebuie să se afle polițistul atunci când doreşte să oprească un vehicol atât ziua, cât mai cu seamă noaptea. Este adevărat că la art.90 se precizează obligația polițistului de a se amplasa încât să poată fi observat şi recunoscut cu uşurință de către participanții la trafic. Numai că legea nu spune care este distanța utilă necesară pentru ca polițistul să nu fie vătămat grav corporal, iar în acelaşi timp, să aibă posibilitatea să părăsească chiar fulgerător limita în care ar putea fi lovit. Pe drumurile publice, în ultimii ani, s-au întâmplat foarte multe accidente grave în care unii polițişti de la circulație sau alte compartimente, uneori probabil din prea mult exces de zel, au fost victimele unor accidente uneori chiar cu pierderi de vieți omeneşti. De foarte multe ori polițistul de la circulație îşi riscă viața pe drumurile publice aglomerate de cele mai multe ori “din prea multă personalitate” sau din prea multă credință că lui nu i se poate întâmpla, că el este “Dumnezeul pe şosea”. Oare este necesar ca un polițist să-şi rişte viața pentru a ridica un permis sau a da o sancțiune contravențională, în schimbul suportării unui accident garv? Răspunsul nostru este nu. Oprirea în diverse situații de către polițist nu trebuie făcută ignorând

unele cauze a căror protagonişti sunt unele persoane certate cu prevederile OG 195. Acestea se referă la consumul de alcool, de viteză, şi altele. Aceasta în condițiile în care în localități există în prezent diverse mijloace de supraveghere electronică de unde se pot extrage imagini ale contravenientului. De aceea, dăm publicității din OG 195 ceea ce se cheamă “semnalizarea polițistului de circulație”. Ca participant la traficul rutier, putem preciza că în prezent, majoritatea polițiştilor nu respectă două prevederi lae codului rutier: semnalele polițistului dar şi prevederile art.90 “echipajele de poliție plasate încât să poată să fie observate şi recunoscute cu uşurință de către participanții la trafic”. În prezent, foarte mulți polițişti aproape că vin în fugă în fața maşinilor din trafic, doar pentru faptul că li s-a părut că conducătorul auto a săvârşit o contravenție. Acest lucru este foarte grav, iar urmarea firească este accidente ale agentului de poliție, aceştia chiar pierzându-şi viața. De aceea, considerăm că acum în ceasul al 12-lea conducerea poliției centrale să ia în discuție art.88 şi art.90 precizând foarte clar distanța care trebuie să existe între agentul de poliție şi vehicolul care se deplasează legal pe drumurile publice. De aceea, în primul rând polițiştii de la circulație, trebuie să respecte poziția mâinilor privind semnalele de atenție şi de oprire, dar şi distanța dintre el şi autovehicol, încât să-şi ia singur măsuri de prevedere privind protecția vieții, care nu i-o poate da nici guvernul nici ministrul de interne.

D.B.

O JURNALISTĂ LA ŞEDINŢA CONSILIULUI PREFECTURAL, MAI MULT DEZBRĂCATĂ

La ultima şedință de Consiliu prefectural condusă de prefectul Mihail Oprescu, la care au participat primarii tuturor localităților, parlamentari, presă şi directorii tuturor instituțiilor descentralizate ale guvernului pentru județul Argeş, şi-a făcut apariția în sală o tânără “gâză” micuță la statură, dar cel mai mult micuță la minte. Domnişoara, îmbrăcată sumar încât aproape i se vedeau “bichineii”, cu o mini rochiță cu două breteluțe, iar pe întregul omoplat i se vedea un enorm tatuaj al unui “corb de pradă”. Sigur că la intrarea în sală, majoritatea auditorilor fiind bărbați, a stârnit dezaprobarea majorității dintre ei privind nesimțirea şi lipsa de respect față de organele locale ale județului. După ce a stârnit dezaprobarea şi cuvintele unor primari s-a aşezat timp de 5 minute, după care cu nesimțire a început să se plimbe prin sală arătându-şi “nurii mici” care aproape nu-i prea avea, punând ochii pe câte un primar, (probabil mai cu dare de mână), ca să scoată şi ea “bucata amărâtă de pâine de jrnalist”. Am urmărit cum toți membrii prezidului au întrerupt chiar discuțiile importante trăgând cu coada ochiului, începând cu domnul Bațagoi, actualul consilier al prefectului, urmând cu parlamentarii Tămagă, şi continuând cu ochiul tras de domnul prefect şi domnul preşedinte al consiliului județean. Nu ştim dacă cei doi au tras cu ochiul admirativ. Ştim însă, că în primul rând domnul prefect Oprescu ar fi trebuit prin oamenii care se ocupă de organizarea acestei activități, în mod politicos să atragă atenția domnişoarei jurnaliste că modul de comportare este incitant şi să părăsească imediat adunarea, pentru că acest consiliu prefectural nu este o adunare în care unele fetişcane care se consideră jurnaliste să aibă o atitudine “ostile moralei şi dentologiei profesorale”. de aceea, credem că această interdicție, dacă putem spune aşa, cu privire la o ținută corectă din partea jurnalistică, ar trebui să fie luată şi la conferințele săptămânale de presă a CJ. Acestea în condițiile în care chiar ar putea să dezlănțuie o atitudine ostilă față de unele instituții politice ale județului. Dra cu o floare nu se face primăvara în imaginea uneori şifonată a unor personalități care în prezent conduc instituții importante ale județului.

D.B.

DOINA

de Vasile Alecsandri

Doina, doiniță!
De-aşi avea o puiculiță
Cu flori galbine-n cosiță,
Cu flori roşii pe guriță!

De-aşi avea o mândrulică
Cu-ochişori de porumbică
Şi cu suflet de voinică!

De-aşi avea o bălăioară
Naltă, veselă, uşoară
Ca un pui de căprioară!

Face-m-aş privighitoare
De-aş cânta noaptea-n răcoare
Doina cea dismierdătoare!

Doina, doiniță!
De-aş avea o puşculiță
Şi trei glonți în punguliță
Ş-o soriară de bărdiță!

De-aş avea, pe gândul meu,
Un cal aprig ca un leu,
Negru ca păcatul greu!

De-aş avea vro şepte frați,
Toți ca mine de bărbați
Şi pe zmei încălecați!

Face-m-aş un vultur mare,
De-aş cânta ziua, la soare.
Doina cea răzbunătoare!

*

Doina, doiniță!
Şi i-aş zice:"Mândruliță,
Mă jur p-astă cruciliță
Să te țin ca un bădiță!"

Şi i-aş zice: „Voinicele,
Să te-ntorci cu rîndunele
Peste dealuri şi vălcele!"

Şi le-aş zice: „ Şepte frați,
Faceți cruce şi jurați
Vii în veci să nu vă dați!"

Hai, copii, cu voinicie,
Să scăpăm biata moşie
De păgâni şi de robie!

SCRISORI DE LA CITITORI - GHEORGHE ZIDARU

"Andrei Plesu - "Neologismele...

Secretarele nu-şi mai spun decât manager assistant. Cizmarii sunt designeri. Mă aşteptam să fie vorba de crize de aclimatizare şi de micile noastre snobisme de cetățeni ai unei țări mici, dar vioaie. Nici gând. S-a ajuns la un nou limbaj de lemn, neologistic, întrebuințat pe la posturi de radio şi de televiziune, iar cuvinte româneşti cât se poate de utile sunt înlocuite prosteşte de persoane care stau prost şi cu vocabularul limbii române, şi cu gramatica ei. Tot soiul de absolvenți şi absolvente de Spiru Haret, cărora li se adaugă politicieni inepți şi comentatori care par să-şi fi luat doctoratul la un sprit, înainte de a lua notă de trecere la română în liceu se dau în bărcile neologismelor, cu dezinvoltura prostului fudul. Potrivit lor, nu mai avem prilejuri, avem doar oportunități. Nu mai suntem hotărâți să facem ceva, ci determinați. Nu mai realizăm, ci implementăm. Nu mai avem cazuri, ci spețe. Nu ne mai ducem într-un loc, ci într-o locație. Nu mai luăm în considerare, fiindcă anvizajăm. Nu mai consimțim, ci achiesăm. Serviciul de întreținere a devenit mentenanță. Ceva care ți se pare obligatoriu e un must !!! Nu mai avem speranțe, deoarece am trecut la expectațiuni. Nu ne mai concentrăm, pentru că ne focusăm. Şi nu mai aşteptăm un răspuns, ci un feedback Nu mai avem frizeri si croitorese, avem hair stilişti şi creatoare de fashion. Cu alte cuvinte, deținem o oportunitate pe care suntem determinați să o implementăm într-o locație pe care am anvizajat-o, achiesând la o mentenanță care e un must şi asupra căreia ne focusăm in expectațiunea unui feed-back pozitiv.

O carte de evocări literare de excepție:

ION C. ŞTEFAN: „CORABIA CU AMINTIRI"

Ion C. Ştefan este cunoscut şi s-a afirmat ca un dascăl de excepție, de o înaltă ținută profesională şi morală, ca un poet sensibil, a cărui inimă vibrează şi reverberează la tot ce-i esențial, demn şi frumos în viață şi în sufletele oamenilor, ca un prozator dotat care şi-a extins aria, de la povestiri şi evocări până la romanul de mare întindere şi profunzime, ca un remarcabil eseist şi filozof care a abordat, cu inteligență şi limpezime, multe dintre problemele esențiale şi actuale ale existenței umane şi sociale. Şi ca şi cum toate acestea n-ar fi fost de ajuns, Ion C. Ştefan îşi evidențiază şi calitățile de evocator şi memorialist, dovedindu-se a fi un împătimit romantic şi un navigator iscusit, care şi-a încărcat corabia cu prieteni şi amintiri şi a pornit într-o călătorie de suflet, pe aripile timpului şi valurile nostalgiei, spre un liman de lumină, speranță, linişte şi veşnicie. în ultima sa carte, „CORABIA CU AMINTIRI", a douăzeci şi şaptea la număr, scriitorul Ion C. Ştefan şi-a invitat, la bordul navei sale, pe mulți dintre acei care i-au fost dascăli, prieteni, modele în preajma cărora a trăit, s-a format şi s-a simțit bine şi care l-au primit cu brațele deschise în prestigioasa lor familie. în calitate de comandant de navă, Ion C. Ştefan se poate mândri că la bordul corăbiei sale cu prieteni şi amintiri şi-a aflat loc o parte din elita intelectualității româneşti, personalități ale vieții noastre literare şi cultural artistice, de care îl leagă amintiri de neşters, prietenii sincere şi durabile. Nu e puțin lucru, ba aş putea spune că este chiar onorant pentru Ion O Ştefan să navigheze la bord cu Marin Preda, George Macovescu, Mihnea Gheorghiu, Zoe Dumitrescu Buşulenga, Virgil Carianopol, Nicolae Dragoş, Radu Cârneci, Gh. Bulgăr, Victor Stoleru, Mircea Sântimbreanu, Sânziana Pop, Nicolae Manolescu, Violeta Zamfirescu, Cornel Popescu, Mircea Ciobanu, Fănuş Neagu, Ana Blandiana, Eugen Barbu, Alexandru Raicu, Eugen Simion, Laurențiu Ulici şi încă mulți alți oameni grei şi nume sonore, încât am temeri ca nu care cumva „Arca" lui Ion C. Ştefan să se încline de atâta greutate. Nu este mai puțin adevărat că şi cei care au fost invitați să pornească în acest periplu au toate motivele să se simtă bucuroşi şi onorați de aprecierile şi generozitatea corăbierului şef cu care purced la drum, în deplină siguranță şi cu toate pânzele sus. Am admirat la Ion C. Ştefan modestia, simplitatea, generozitatea şi sinceritatea în care trăieşte şi creează. Deşi ar avea destule motive să se fălească cu ceea ce a realizat până în prezent, cu faptul că este membru al Uniunii Scriitorilor, că este profesor emerit şi director de editură, Ion C. Ştefan rămâne un om obişnuit, un bun coleg şi prieten. Şi ar mai fi de admirat la Ion C. Ştefan respectul şi chiar admirația pentru personalitățile incluse în „CORABIA CU AMINTIRI". Aşa cum obişnuieşte şi în alte scrieri, Ion C. Ştefan nu face afirmații gratuite, nu-şi exprimă păreri şi nu emite judecăți de valoare fără acoperire, ci le şi exemplifică, le susține cu opinii şi argumente pertinente. Autorul ne demonstrează ce l-a impresionat şi emoționat la întâlnirea cu Marin Preda, din ce motive s-a ataşat sufleteşte de Virgil Carianopol, de ce l-a fascinat viața şi opera lui George Macovescu, de ce crede că Nicolae Manolescu este un critic valoros. Şi pentru a fi cât mai credibil şi cât mai convingător, Ion C. Ştefan prezintă episoade semnificative din viața acestor personalități şi din creația lor. Chiar dacă autorul nu se pierde în amănunte, acestea îi servesc la conturarea unor personalități, la definirea unor caractere, la explicarea unor situații, la justificarea unor afirmații. Deşi, ca scriitor consacrat, Ion C. Ştefan n-ar mai fi interesat să participe la activitatea cenaclurilor literare, domnia sa le frecventează cu regularitate, prezintă expuneri de teorie literară, îi încurajează şi îi sprijină pe acei care promit şi-i ajută să se afirme. Ca semn de prețuire, omenie şi generozitate, în Corabia lui Ion C. Ştefan sunt şi cei ce nu mai sunt, dar care au lăsat în urma lor o operă, o dâră de lumină şi trăinicie, care i-a proiectat în nemurire. Şi tot din aceleaşi motive, autorul a invitat la bordul navei sale şi pe unii dintre acei care bat la porțile consacrării, care încă nu s-au afirmat pe deplin, dar pe care autorul i-a simțit că pot aspira spre perfecțiune. Autorul recunoaşte că nu toți cei care şi-au aflat loc în Corabia cu Celebrități sunt celebri, dar şi-a amintit de ei şi i-a luat la bord, pentru că-i sunt prieteni de suflet....."singurii credincioşi ai sufletului meu care mă vor aminti şi dincolo de hotarele efemere ale vieții." Această „CORABIE CU AMINTIRI" întregeşte opera spirituală, zestrea de suflet a unui mare scriitor. De ce şi pentru cine a scris-ojie mărturiseşte însuşi autorul: „Măreața corabie cu celebrități, în care măsura vieții noastre nu mai e oprelişte, care nu ne mai cere bilete la intrarea pe puntea ei de veşnicie, ci ne priveşte, deopotrivă, pe cei care au fost şi pe cei care suntem, pe cei care vor fi, pe cei maiestoşi, egali cu aceia care mai aspiră la lumina cuvintelor, pe cei buni şi pe cei drepți, pe cei dăruiți cu vise, porneşte acum din portul Speranței spre Timpul Viitor." Frumos îndemn, înălțător mesaj pornite din sufletul unui mare artist, din inima unui om generos care poartă numele de ION C. ŞTEFAN.

NICUŞOR CONSTANTINESCU

LEGI IMPORTANTE PENTRU MARELE PUBLIC

OUG 51/2008- ordonanţă de urgenţă privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Art. 6

Ajutorul public judiciar se poate acorda în următoarele forme:

a) plata onorariului pentru asigurarea reprezentării, asistenţei juridice şi, după caz, a apărării, printr-un avocat numit sau ales, pentru realizarea sau ocrotirea unui drept ori interes legitim in justiţie sau pentru prevenirea unui litigiu, denumită în continuare asistenţă prin avocat;

b) plata expertului, traducătorului sau interpretului folosit în cursul procesului, cu încuviinţarea instanţei sau a autorităţii cu atribuţii jurisdicţionale, dacă această plată incumbă, potrivit legii, celui ce solicită ajutorul public judiciar;

c) plata onorariului executorului judecătoresc;

d) scutiri, reduceri, eşalonări sau amânări de la plata taxelor judiciare prevăzute de lege, inclusiv a celor datorate în faza de executare silită.

Art. 7

Ajutorul public judiciar se poate acorda, cumulat, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6, fără a putea depăţi, în cursul unei perioade de un an, suma maximă echivalentă cu 12 salarii minime brute pe ţară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare.

Art. 8

(1) Beneficiază de ajutor public judiciar în formele prevăzute la art. 6 persoanele al căror venit mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 500 lei. În acest caz, sumele care constituie ajutor public judiciar se avansează în întregime de către stat.

(2) Dacă venitul mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 800 lei, sumele de bani care constituie ajutor public judiciar se avansează de către stat în proporţie de 50%.

(3) Ajutorul public judiciar se poate acorda şi în alte situaţii, proporţional cu nevoile solicitantului, în cazul în care costurile certe sau estimate ale procesului sunt de natura să îi limiteze accesul efectiv la justiţie, inclusiv din cauza diferenţelor de cost al vieţii dintre statul membru în care acesta îşi are domiciliul sau reşedinţa obişnuită şi cel din România.

Art. 9

La stabilirea venitului se iau în calcul orice venituri periodice, precum salarii, indemnizaţii, onorarii, rente, chirii, profit din activităţi comerciale sau dintr-o activitate independentă şi altele asemenea, precum şi sumele datorate în mod periodic, cum ar fi chiriile şi obligaţiile de întreţinere.

Art. 10

Dreptul la ajutor public judiciar se stinge prin moartea părţii sau prin îmbunătăţirea stării sale materiale până la un nivel care să îi permită să facă faţă costurilor procesului.

Art. 11

(1) Cererea de acordare a ajutorului public judiciar se adresează instanţei competente pentru soluţionarea cauzei în care se solicită ajutorul; în cazul ajutorului public judiciar solicitat pentru punerea în executare a unei hotărâri, cererea este de competenţa instanţei de executare.

(2) În cazul în care instanţa competentă nu se poate stabili potrivit alin. (1), competenţa este judecătoria în a cărei circumscripţie teritorială îşi are domiciliul sau reşedinţa solicitantul.

(3) Dacă ajutorul public judiciar este solicitat într-un proces în curs, cererea sau, după caz, cererile de acordare a ajutorului public judiciar se soluţionează, dacă legea nu prevede altfel, de completul investit cu soluţionarea cererii principale.

Legea nr. 54 din 08 iulie 1994 privind modificarea Legii 1969 - angajarea gestionarilor şi constituirea de garanţii

Art. 3. - Poate fi gestionar cel care a împlinit vîrsta de 21 ani, a absolvit şcoala generală sau o şcoală echivalentă şi are cunoştinţele necesare pentru a îndeplini această funcţie. În funcţie de complexitatea gestiunilor, de natura şi valoarea bunurilor şi de cunoştinţele ce le implică gestionarea lor, ministerele şi celelalte organe centrale stabilesc:

a) categoriile de gestiuni pentru care gestionarul trebuie să fi absolvit liceul ori o şcoală profesională în specialitatea corespunzătoare gestiunii sau o şcoală echivalentă şi să aibă un anumit stagiu în munca de gestionar;

b) categoriile de gestiuni pentru care funcţia de gestionar poate fi îndeplinită şi de cel care a împlinit vîrsta de 18 ani.

Art. 4. - Nu poate fi gestionar cel condamnat pentru săvîrşirea vreuneia dintre infracţiunile prevăzute în lista anexă la prezenta lege, chiar dacă a fost graţiat. Nu poate fi angajat sau trecut în funcţia de gestionar cel aflat în curs de urmărire penală sau de judecată pentru săvîrşirea vreuneia dintre infracţiunile prevăzute în lista anexă. Dacă în cursul urmăririi penale, al judecăţii sau după condamnare a intervenit amnistia, cel care a săvîrşit vreuna dintre infracţiunile prevăzute în lista anexă nu poate fi gestionar timp de 2 ani de la data intervenirii amnistiei. Cel căruia i s-a suspendat condiţionat executarea pedepsei nu poate fi gestionar în cursul termenului de încercare şi 2 ani de la expirarea acestui termen. Prin "săvîrşirea infracţiunii" se înţelege comiterea oricăreia dintre faptele prevăzute în lista anexă, pe care legea le pedepseşte ca infracţiune consumată sau ca tentativă, precum şi participarea la comiterea acestora ca autor, instigator sau complice.

Art. 5. - Agenţii economici, autorităţile sau instituţiile publice sînt obligate să ceară organelor miliţiei relaţii cu privire la antecedentele penale ale celor ce urmează să fie angajaţi sau trecuţi în funcţii de gestionari. Organele miliţiei sînt obligate să comunice aceste relaţii în termen de cel mult 30 zile de la primirea cererii.

Art. 6. - Cel ce urmează a fi angajat sau trecut în funcţia de gestionar va prezenta o dovadă eliberată de agenţii economici, autorităţile sau instituţiile publice în care a fost anterior încadrat, din care să rezulte dacă a produs pagube avutului obştesc, natura acestora şi dacă ele au fost acoperite. Această dovadă poate fi cerută de la ultimul loc de muncă şi de agenţii economici, autorităţile sau instituţiile publice care ar urma să facă angajarea sau trecerea în funcţia de gestionar. Agenţii economici, autorităţile sau instituţiile publice sunt obligate să elibereze sau, după caz, să comunice dovada prevăzută în alineatul 1, în termen de cel mult 10 zile de la primirea cererii. În raport cu cele arătate în dovadă, conducătorul agenţilor economici, autorităţilor sau instituţiilor publice vor hotărî asupra angajării sau trecerii în funcţia de gestionar.

Art. 7. - În cazul în care gestiunea este încredinţată mai multor persoane, angajarea sau trecerea în funcţia de gestionar se face cu avizul scris al celorlalţi gestionari. Angajarea sau trecerea unei persoane într-o funcţie din subordinea gestionarului se face cu avizul scris al acestuia.

Art. 8. - Angajaţii sezonieri sau temporari pot fi gestionari, cu respectarea condiţiilor prevăzute în prezenta lege.

Art. 9. - Conducătorii agenţilor economici, autorităţilor sau instituţiilor publice, angajaţii ca atribuţii de control financiar, precum şi contabilii, cu excepţia acelora care sînt încadraţi în unităţi mici determinate de ministere şi celelalte organe centrale, nu pot face operaţii de primire, păstrare şi eliberare de bunuri.

BNR ŞI JUSTIȚIA – PARTICIPANTE LA DISTRUGEREA SISTEMULUI BANCAR ROMÂNESC

Una dintre cele mai importante măsuri care au dus la distrugerea economiei româneşti, impusă de puterile vest-europene, a fost cea privind distrugerea "temeliei economice" ale oricărui stat, reprezentată de sistemul bancar. Imediat după Revoluție, în fruntea sistemului bancar s-a aflat, se află şi încă se mai află, prin voința marii puteri financiare mondiale, domnul Guvernator Mugur Isărescu. Probabil că nu i-au fost suficienți cei 25 de ani de când "guvernează" sistemul bancar românesc care, corelat cu distrugerea obiectivelor economice, a avut o contribuție la distrugerea României ca stat şi națiune. Probabil că cele spuse în materialul document intitulat "Război total împotriva corupției", un material amplu şi nemaiântâlnit de care Parlamentul României, Preşedinții şi prim-miniştri Guvernului perioadei de tranziție, dacă nu l-au văzut, atunci ar trebui neapărat să ia la cunoştință. Nici o țară nu poate, din cele mai îndepărtate timpuri, să trăiască fără relații economice, iar la baza acestora stă sistemul bancar mai mult sau mai puțin dezvoltat. De vreo câțiva ani am prezentat în paginile ziarului Reflector Argeşean analiza făcută de "Comisia pentru Cercetarea Abuzurilor, Corupției şi Petiției" din Camera Deputaților, dar nimeni din clasa politică. Din partea Parchetului Înaltei Curți de Casație şi Justiție, din partea CSM, n-a avut curiozitatea să citească mesajele pe care noi le-am dat. De fapt, unii dintre "distrugători" se află şi în prezent în funcție, având putere de decizie. Amintim în acest sens pe domnul Guvernator Mugur Isărescu, secondat de consilierul BNR Adrian Vasilescu, dacă ar fi să amintim doar doi dintre cei nominalizați în "cartea-anchetă" a profesorului dr. Radu Ciuceanu. Asistăm în ultima perioadă la măsuri şi mediatizări fără precedent, privind "salvarea justiției româneşti". Sigur că este necesar "să-l salvăm pe Dumnezeu". Numai că, această salvare trebuie să vină chiar din rândul celei de-a treia puteri din stat numită Justiție. Iar aceasta trebuie să pornească conform constituției de la CSM care conform art. 133, reprezintă "garantul independenței justiției". În acest context, este necesar ca Înalta Curte de Casație şi Justiție şi CSM să-şi recunoască greşelile, uneori fatale, asupra modului în care unii judecători au contribuit esențial la distrugerea sistemului bancar românesc precum: Banca Internațională a Religiilor, BANCOREX, Banca Dacia Felix de la Cluj, BANCOOP – bancă cooperatistă, Banca Agricolă, şi altele. Chiar existența celei mai vechi bănci populare reprezentate de CEC a suferit grave prejudicii, iar prin lipsa de sprijin şi coordonare a BNR şi a statului, abea mai respiră financiar. Sigur, justiția românească, prin câțiva judecători şi procurori, s-au umplut de disprețul public prin judecători precum: Negru Cristina, Maria Năvală, magistrați de la Tribunalul Bucureşti – Secția a VII-a Comercială. Sigur că la toate acestea au contribuit esențial sprijinul politic de istoricul partid PNL care prin domnul Valeriu Stoica a dat cu ciocanul puternic în „acumulările financiare" din băncile nominalizate. Sigur este faptul că la baza sistemului bancar românesc a existat "o conspirație" venită nu ştiu de unde şi pe care doar domnul guvernator Mugur Isărescu o poate desluşi. Nu ne putem da seama pentru care motiv actualul DNA prin doamna procuror general Kovesi nu se sesizează la numeroasele dovezi prezentate nu numai de ziarul Reflector Argeşean, ci de foarte multe ziare din presa anilor 2000-2004. Mai mult decât atât, domnul preşedinte Traian Băsescu, care timp de zece ani "a scormonit" prin "gunoaiele politicii criminale româneşti", privind distrugerea economiei de la ghişeele locale ale băncilor, până la marile combinate, puse la pământ cu explozii de trotil. Şi domnia sa, timp de 10 ani a tăcut. În loc să se ocupe şi de sistemul bancar românesc, de distrugerea lui, în ultimul an de mandat i-a dat procurorului general al României, domnul Tiberiu Nițu, sarcina să analizeze cauzele revoluției române şi cine a dat ordin să se tragă în demonstranți. Nu ştiu de ce domnul preşedinte şi chiar liderii politici marcanți ai partidelor au amnezie şi nu ştiu cine a dat ordin ca în România să domine anarhia care a contribuit esențial la distrugerea statalității României. Nu ştim dacă în prezent modelul adoptat de Ucraina prin preşedintele Poroşenko, este un model demn de urmat şi pentru România. Domnia sa, prin Înalt decret, încălcând legea, peste noapte a acordat cetățenie unui cetățean american pe care l-a pus ministru de finanțe de parcă niciunul dintre cei 50 milioane de ucrainieni nu era capabil să ocupe această funcție. Spațiul nu ne permite decât să spunem "no coment". Deşi ziarul i-a trimis doamnei Kovesi materialele prin care sunt incriminați cei care au distrus sistemul bancar românesc, doamna procuror general "joacă" doar cum îi cântă probabil Ambasada Americană şi înalții reprezentanți ai UE. Nu spun că nu sunt necesari să fie cercetați şi cei care cu voie sau fără de voie, bazându-se pe "anarhia economică" care a cuprins ultimul deceniu, s-au înfruntat din bunurile statului. Numai că, trebuie să existe o justă apreciere asupra modului în care judecătorii trebuie să trateze "rana economică" nu doar prin măsuri punitive grele. Că este aşa, o dovedesc marea corupție existentă la nivelul Parchetului Înaltei Curți de Casație pe care unii colegi judecători încearcă - cum spune proverbul - "să pună cearceaful pe țambal". Este adevărat că doamna procuror Kovesi este un procuror incoruptibil, numai că acest lucru nu este suficient. Credem că ar fi necesar dacă are curaj, să "se ia la trântă" şi cu domnul guvernator şi să-l întrebe ferm, nu de sănătate, ci de modul în care abuziv şi-a defăşurat activitatea fiind legat la ochi. Este adevărat că este apărat de Masoneria Financiară Internațională, domnia sa fiind cel care a aprobat ca BNR să nu mai colecteze aurul de la populație, iar acesta să fie la discreția Caselor de amanet. România a rămas cu aceeaşi cantitate de aur când a fost împuşcat Ceauşescu, iar BNR nu a făcut altceva decât să facă jocul marii finanțe internaționale, iar rolul guvernatorului şi a celor câțiva vice-guvernatori, s-a limitat doar la politica monetară de schimb valutar. În rest, Guvernatorul BNR "a dormit" în biroul său luxos, bucurându-se precum personajul românesc "Hagi Tudose" că doarme pe lingourile de aur aflate în subsolurile băncii şi pe cele 32 miliarde de euro pe care "servitorii români ai Europei" îi trimit acasă la sărmanii părinți sua rude apropiate. Pentru a înțelege, prezentăm Faximile din cartea-document "Război total împotriva corupției" pe care şi doamna procuror general Kovesi şi domnul procuror general Tiberiu Nițu, şi CSM, şi Comisia Juridică a Parlamentului, şi de ce nu, parlamentarii celor două Camere care ar trebui mai puțin să ia pulsul publicului prin Facebook şi alte mijloace de "îndobitocire". Şi vorba lui Vanghelie: "să citească dracu câteva Almanahe", iar noi am spune "să citească dracu această carte-document" care se află în arhiva Camerei Deputaților şi să vină cu mascații să caute documentul, punându-i în aplicare efectele.

La ceas de taină. Pentru ca au ştiut şi au tăcut.

DUMITRU CÂRCENI

(continuare în pagina 9)

(urmare din pagina 8)

Grupul de interese decretează: „Justiţia este a noastră - noi hotărâm"

La 29 iunie 2000, „cerinţele falimentului" fiind „fabricate" în baza actului- normativ-umbrelă – OUG nr. 186/1999-, Banca Naţională solicită Tribunalului Bucureşti declanşarea procedurii de faliment al BIR. În cererea către Tribunalul Bucureşti se arată că BNR este reprezentată de dl Emil Iota Ghizari, în calitate de „guvernator" (ANEXA 12). În aceeaşi zi, de 29 iunie 2002, cererea BNR este înregistrată la Tribunalul Bucureşti, şi, cu "operativitatea" deja cunoscută a grupului, tot în aceeaşi zi, preşedintele acestei instanţe desemnează ca judecător sindic pe magistrata Negru Cristina, pentru ca tot în aceeaşi zi aceasta să stabilească termenul de judecată la 10 iulie 2000, notificând Oficiul Registrului Comerţului şi „debitoarea". A doua zi, respectiv la 30 iunie 2000 - fără a se cunoaşte hotărârea Tribunalului, pentru că termenul era abia peste 10 zile, deci procesul nu se judecase – Mihai Bogza, viceguvernator BNR şi preşedinte al Fondului de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar, contrasemnând în ambele sale calităţi, obţine prin Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 118/2000, o linie de credit (un împrumut de la BNR) pentru Fond, în limita sumei de 1.500 miliarde lei, pentru plata deponenţilor vreunei bănci căreia i s-ar putea declanşa falimentul. BIR contestă cererea BNR de declanşare a falimentului, prezentând indicatori şi date din care rezultă cu claritate că nu sunt îndeplinite cerinţele legale pentru declanşarea acestei proceduri. În şedinţa din 10 iulie 2000, de la Tribunal, care a durat cca. 20 minute, avocaţii BIR au insistat să se admită în dosar o expertiză de specialitate, iar excepţiile de neconstituţionalitate să fie trimise, conform legii, spre soluţionare Curţii Constituţionale. Judecătoarea Negru Cristina - în vârstă de 27 ani, fără nici o experienţă în domeniul bancar - nu a admis solicitările BIR şi, consemnând în mod mincinos în hotărâre faptul că „BNR este creditoarea BIR" - deşi niciodată în timpul activităţii sale BIR n-a împrumutat nici un leu de la BNR - declanşează procedura de faliment. Deşi art. 7 alin. 1 din OUG nr. 186/1999, elaborată de patronii firmei „Reconversie şi Valorificare Active", prevede că desemnarea lichidatorului se face de către instanţă în baza avizului prealabil al BNR, judecătoarea Negru Cristina desemnează în aceeaşi zi, în calitate de lichidator al BIR, chiar firma „Reconversie şi Valorificare Active" a celor doi avocaţi. Se înţelege faptul că magistrata avea garanţia acordării acestui aviz... Şi, într-adevăr, acesta este acordat ulterior desemnării, adică la 19 iulie 2000, deci contrar prevederilor legale. Avizul ulterior desemnării este semnat tot de dl. Emil Iota Ghizari, în aceeaşi calitate de „guvernator al BNR", fiind total nelegal (ANEXA 13). Pentru a demonstra faptul că desemnarea lichidatorului trebuia să se facă cu avizul prealabil al BNR, se anexează un extras din hotărârea aceleiaşi instanţe prin care s-a declanşat falimentul Bankcoop (ANEXA 14). (În adresa nr. 2203 din 17.06.2002 a Regiei "Monitorul Oficial al României" se precizează că „în perioada decembrie 1999 - decembrie 2000 nu a fost publicată în «Monitorul Oficial al României» o hotărâre a Parlamentului României prin care domnul Emil Iota Ghizari să fi fost numit în calitate de guvernator al Băncii Naţionale a României", iar prin adresa nr. R/931 din 18.09.2002, Consiliul Legislativ precizează că „în lipsa domnului Mugur Isărescu, guvernatorul titular al BNR, nu se poate considera că domnul Emil Ghizari, care îl suplinea, ar fi fost numit în funcţia de guvernator, neexistând nici un act de numire în funcţia respectivă"). (ANEXA 15). În aceste condiţii, atât cererea BNR pentru declanşarea falimentului BIR, cât şi avizul acordat firmei de lichidare „Reconversie şi Valorificare Active", ambele documente fiind semnate de o persoană fără calitatea pe care singură şi-a atribuit-o, deci prin uzurpare de calităţi oficiale, sunt lovite de nulitate absolută. În conformitate cu prevederile art. 3 din OUG nr. 186/1999, judecătorul sindic trebuie să stabilească atribuţiunile lichidatorului. Prin sentinţă, judecătoarea dispune firmei de lichidare preluarea atribuţiilor art. 9 din OUG nr. 186/1999, adică să redacteze un raport cu situaţia financiară a băncii. Deci - de reţinut! - se dispune preluarea numai a acestor atribuţii şi de a se întocmi un raport cu situaţia băncii. Nici prin hotărârea menţionată şi nici ulterior, instanţa nu a dispus aşa-zisului lichidator, desemnat nelegal, preluarea nici uneia din atribuţiile prevăzute la art. 10 din sus-numita OUG, adică în mod practic, nu s-a dispus "lichidarea bunurilor din averea băncii", prevederea figurând la litera „1" a articolului menţionat (ANEXA 16). După câteva zile, încălcându-se în modul cel mai grosolan prevederile art. 246 şi 247 din Legea nr. 31/1990 privind societăţile comerciale, fără a lua banca în primire, fără a se face un bilanţ al activelor şi pasivelor băncii, împreună cu administratorii, cei doi patroni ai firmei menţionate, avocaţii Arin Stănescu şi Călin Zamfirescu, îndepărtează conducerea băncii, nu mai permite intrarea acesteia în bancă, se instalează aici, unde începe să folosească bunurile, fondurile băncii, să vândă active etc, fără să permită intervenţia nici a cenzorilor, nici a administratorilor, nici a reprezentanţilor acţionarilor, de parcă s-ar fi intrat într-o casă pustie şi părăsită. Pentru a pune capăt acestei situaţii de neimaginat, conducerea băncii şi reprezentanţii acţionarilor au depus la instanţă numeroase plângeri şi contestaţii.

Deşi OUG nr. 186/1999, prin art. 8, prevede ca aceste contestaţii să fie soluţionate de judecătorul sindic în termen de 15 zile, magistrata Negru Cristina le-a colectat timp de aproape un an, respingându-le apoi în bloc. Curtea de Apel Bucureşti admite recursul Consiliului de Administraţie al BIR, retrimite aceste plângeri şi contestaţii spre rejudecare Tribunalului Bucureşti. Aici, după mai multe tergiversări, rejudecarea acestora este încredinţată Mariei Năvală, şefa Secţiei - judecător sindic, protejata de notorietate a firmei "Reconversie şi Valorificare Active", prezentă prin „sponsorizări" de către această firmă împreună cu unul din patronii acesteia (avocatul Arin Stănescu) la diverse manifestări în străinătate. Maria Năvală, minţind la rândul său, mai adaugă prin sentinţa din 4.04.2002 (ANEXA 17) ca „creditor al BIR" pe lângă BNR şi SIF-Oltenia - ambele, niciodată neîmprumutând BIR, cu nici un leu - şi respinge din nou contestaţiile. Dosarul BIR este plimbat pe la diferite instanţe, unde lichidatorii erau siguri pe soluţiile dorite. Astfel, cu ajutorul lui Dragoş Bărcănescu, şeful Secţiei Comerciale de la Curtea Supremă de Justiţie din comentarii, finul domnului Valeriu Stoica -, se obţine o „strămutare a strămutării". Astfel că, la cererea BNR din 12 decembrie 2000, manifestându-se din nou „operativitate", cererea este înregistrată în aceeaşi zi, la Curtea Supremă de Justiţie, şi fără a mai solicita dosarul pricinii, conform prevederilor art. 40 Cod procedură civilă, dl. Dragoş Bărcănescu pune rezoluţia tot în aceeaşi zi de 12 decembrie 2000, de „suspendare a judecăţii" (ANEXA 18). Recursul este „strămutat", astfel, de la Curtea de Apel Craiova la Curtea de Apel Braşov, unde a fost apoi judecat şi, în final, bineînţeles, respins. Motivaţi de faptul că în presă apăruseră materiale din care rezulta că anumiţi judecători de la această instanţă se află sub totala influenţă a lui Valeriu Stoica şi a celor doi colegi ai săi (patronii firmei de lichidare menţionate), avocaţii BIR au recuzat pe toţi judecătorii. În loc ca cererea de recuzare să fie trimisă spre soluţionare la Curtea Supremă de Justiţie, conform prevederilor art. 30 din Codul de procedură civilă, instanţa braşoveană judecă ea însăşi cererea de recuzare şi soluţionează recursul, aşa cum s-a arătat mai sus, prin respingere. În condiţiile în care nici o instanţă nu a dispus preluarea atribuţiilor prevăzute de art. 10 din OUG nr. 186/1999, adică „lichidarea bunurilor din averea băncii", iar lichidatorul a fost desemnat cu încălcarea legii, în mod practic, lichidarea BIR se face fără un titlu juridic legal, de către un lichidator fără calitate, toate operaţiunile de lichidare fiind lovite „ab initio" de nulitate absolută, conform principiului „nullum est, nullum producit effectum".

Jaf la drumul mare, în plin centrul Bucureştiului

Din luna iulie 2000, până la 31 iulie 2002, firma aşa-zişilor lichidatori, "Reconversie şi Valorificare Active", a utilizat fără drept bunurile şi fondurile BIR, cheltuind din acestea peste 287 miliarde de lei, din care pe „propriile salarii", pe „bonusuri de performanţă" - atenţie! bonusuri de performanţă la o bancă în faliment ? - suma de peste 168 miliarde lei (ANEXA 19). Spre exemplificare, redăm câteva salarii încasate în luna decembrie 2002, din fondurile BIR – „bancă în faliment" de câţiva salariaţi ai firmei de lichidare:

Chelu Nicolae - total drepturi = 55 milioane lei;

Stavarache Dan - total drepturi = 29,5 milioane lei;

Belcin Gheorghe - total drepturi = 28,6 milioane lei;

Răducea Mihail - total drepturi = 26,6 milioane lei, etc. (ANEXA 20).

De menţionat faptul că, în conformitate cu prevederile art. 6 pct. 2 din OUG. nr. 79/1999, privind organizarea activităţii practicienilor în reorganizare şi lichidare, societatea profesională (de lichidare) poate angaja salariaţi - practicieni în domeniu, dar pe propriile scheme şi ştate, şi nicidecum pe ale debitorilor. Lichidatorul, „Reconversie şi Valorificare Active", şi-a mai auto-încasat, de când se află în BIR, „mici onorarii", ca de exemplu: peste 55 miliarde lei, apoi încă peste 45 miliarde, apoi încă peste 8 miliarde lei etc. etc. (ANEXELE 21-22). De menţionat faptul că lichidatorul şi-a încasat „onorarii" chiar şi la dobânzile produse de depozitele fondurilor BIR, depuse la alte bănci. Aceeaşi firmă de lichidare a acordat facilităţi şi discount-uri la creanţele BIR, până la 30 aprilie 2002, de peste 546 miliarde lei (ANEXA 23) şi a valorificat active ale BIR (sedii şi alte imobile) cu preţuri ridicole (între 10 şi 40%) faţă de evaluările efectuate în anul 2000, (ANEXA 24), păgubind banca cu zeci de milioane de dolari. Pentru a se pune capăt acestei nedreptăţi şi a acestui jaf premeditat şi organizat de grupul de interese menţionat, Consiliul de Administraţie al BIR, reprezentanţii acţionarilor, au continuat să facă zeci de demersuri în justiţie, s-au depus zeci de memorii la diferite autorităţi, etc. Totul a fost zadarnic, grupul de interese demonstrându-şi influenţele sale.

PRELUARE DIN CARTEA "RĂZBOI TOTAL ÎMPOTRIVA CORUPŢIEI ÎN ROMÂNIA", BUCUREŞTI - IAN. 2003

Preluare din «Reflector argeşean» nr. 293 din 11-23 decembrie 2014

Române, nu uita! România-i țara ta!

27 AUGUST – ÎMPLINIREA A 99 ANI DE LA DECLANȘAREA PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

Cum s-a ajuns la război (1914-1916)

Pe 27 august 1916, la ora 9 seara, Edgar Mavrocordat, ministrul mân de la Viena, a transmis Ministerului Austro-Ungar de Externe declarație de război. în același timp, unitățile din avangardă a trei mate române au invadat Ungaria în mai multe locuri situate de-a lungul frontierei carpatice. Acțiunea românilor era susținută de o aliantă cu Franța, Rusia, Anglia și Italia, care au promis ajutor militar diplomatic pentru anexarea regiunilor locuite de români din Dubla anarhie. Hotărârea luată la București de a interveni în conflict, ceea ce însemna război cu Germania, Bulgaria și Turcia deopotrivă, a însemnat asumarea unui risc politic și militar. Cu toate acestea, ea s-a dovedit a fi un pas crucial în crearea României moderne. La sfârșitul războiului, toate regiunile sau o parte a regiunilor în discuție stăpânite de Habsburgi, împreună cu Basarabia de la imperiul rus care se fărâmița, au fost alipite Vechiului Regat al României. Astfel, se împlinea, cel puțin pentru o generație, visul românilor de a avea o Românie Mare, unirea tuturor teritoriilor lor istorice.

1914 - CONTEXTUL GENERAL

Procesul modern al unirii începuse în 1859, odată cu alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca principe atât al Moldovei, cât și al Valahiei, aflate încă pe atunci, formal, sub suzeranitate otomană. Principatele Unite au cunoscut stabilitatea și progresul sub puternicul și abilul succesor al lui Cuza, prințul german Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, care a venit la domnie în 1866. Participarea României alături de Rusia în războiul împotriva Turciei (1977-1878) a dus la recunoașterea independenței României în 1881, Carol a fost proclamat rege. În același timp, într-o manifestare tipică de nerecunoștință, Rusia, cu aprobarea Congresului de la Berlin, i-a luat României sudul Basarabiei. În schimb, România a primit Dobrogea, o provincie înapoiată, de care publicul român era, pe atunci puțin interesat. Pierderea Basarabiei a exacerbat teama și ura existente deja față de Rusia, servind drept catalizator al aderării României, în 1883, la Tripla Alianță (Germania, Austro-Ungaria și Italia). Legăturile economice și puterea Germaniei conduse de Bismarck au făcut ca această aderare să fie ademenitoare. Alianța a fost reînnoită de mai multe ori, ultima oară în 1913. De încheierea tratatului n-au știut decât Carol și câțiva conducători politici. Aducerea ei la cunoștința unui public mai larg n-a fost cu putință din cauza sentimentelor profranceze ale majorității politicienilor români și a nemulțumirii crescânde față de tratamentul aplicat de Ungaria celor aproape 3 milioane români de pe teritoriul acesteia. În anii 1890, intensificarea discriminării politice și a persecuției culturale a declanșat mai multe mișcări de protest importante ale românilor transilvăneni, care s-au bucurat de simpatie în Vechiul Regat. Faptul că Budapesta și-a continuat cu încăpățânare și în secolul al XX-lea programul de maghiarizare a dat apă la moară curentlui iredentist din România. Deși mulți oameni politici și intelectuali simpatizau cu țelurile ei, niciun guvern de la București nu putea susține în mod public această mișcare. România avea încă nevoie de sprijinul Germaniei, care asigura avantaje economice și securitate împotriva planurilor rusești din Balcani. Era limpede faptul că această orientare impunea coexistența cu Austro-Ungaria.

(PRELUAT DIN CARTEA „ROMÂNIA ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL“)

APĂRAREA GRANIȚELOR - O PROBLEMĂ VITALĂ A ROMÂNIEI TIMP DE PESTE 2000 DE ANI

Importanța grănicerului român

Frontierele României au avut, de-a lungul celor peste 2000 de ani de existență, de la limitele statului dac în vremea lui Burebista și până în prezent, diferite evoluții istorice, dar au fost întotdeauna sacre și inviolabile, ele asigurând în interiorul lor, formarea, viața și continuitatea poporului român. Mărturiile istorice demonstrează incontestabil că instituția apărării frontierelor a existat din cele mai vechi timpuri cunoscând o serie de transformări și perfecționări până s-a ajuns la actuala structură organizatorică. Indiferent de forma de organizare și denumire - plăieși, potecași, mărginași, cordonași, călărași, martologi, dorobanți, grăniceri, polițiști de frontieră - întotdeauna conținutul misiunilor a fost același, cu anumite particularități, în funcție de caracterul perioadei istorice existente: în timp de pace străjuirea hotarelor, prevenirea activităților ilegale la adresa siguranței interne, pornind de la graniță, a intereselor externe ale țării, iar în timp de război, participarea, alături de celelalte forțe combatante, la lupta pentru apărarea pământului strămoșesc. Această instituție este tot atât de veche pe cât de vechi sunt teritoriile pe care s-au așezat și trăit strămoșii noștri, manifestându-se în funcție de perioada istorică în care a existat și îndeplinind misiunile conform intereselor momentului parcurs. O perioadă deosebit de importantă în istoria neamului românesc a reprezentat-o înfăptuirea României Mari, la 1 Decembrie 1918. Era perioada, caracterizată de generalul Toma Lișcu, comandantul Corpului Grănicerilor „când grănicerii cu rănile ce căpătaseră în luptele glorioase încă nevindecate și reduși ca număr aveau neîncheiată pagina lor de glorie din Istoria neamului, ei aveau de bătut, pentru vecie, stâlpul noilor hotare lărgite până acolo unde se aude graiul românesc". Anii 1919-1920, au însemnat pentru instituția grănicerilor români, o mare provocare, respectiv organizarea pazei fruntariilor României Mari. În anul 1919 efectivele Corpului de Grăniceri ai României erau formate din 260 ofițeri, 250 reangajați și 14.000 gradați și soldați, număr de militari insuficient pentru realizarea atribuțiunilor acestei arme, componentă deosebit de importantă a sistemului de imunitate al tânărului stat unitar român care, se confrunta la fruntarii cu o situație operativă deosebit de activă și complexă materializată în multe presiuni și provocări datorate statelor și imperiilor nemulțumite că în urma destrămării lor, au pierdut teritorii, care de facto au fost locuite dintotdeauna de către românii care au fost majoritari. La data de 1 aprilie 1920, frontierele României Mari erau păzite de un număr de 15.057 oameni în condițiile în care Corpul Grănicerilor era inclus în Armata Română care era mobilizată, (la data de 1 aprilie 1921, după trecerea României de la starea de război la cea de pace, Corpul Grănicerilor a demobilizat o parte din forțe și a rămas cu 11.139 de oameni. La data de 1 aprilie 1920, dată la care atunci se sărbătoreau și Sfintele Sărbători Pascale, apărea primul număr al revistei lunare, „Revista Grănicerilor", o inițiativă necesară și în același timp lăudabilă a Corpului Grănicerilor condus de generalul Lișcu Toma, care era și președintele Comitetului de Direcția al revistei. Comitetul de redacție al revistei îl avea ca director pe colonel Pârjolescu Gh., în cadrul acestui comitet își desfășurau activitatea trei redactori, respectiv Lt. - Colonel Cepleanu C, maior Greculescu Nicolae și Lt. - Comandor Ionescu Cerna, un administrator, maior Loghin Constantin și un secretar de redacție, Locotenent Bodun D. Rolul activ pe care 1-a avut Revista Grănicerilor în viața și activitatea celor ce asigurau paza fruntariilor, a fost asigurat de către temele abordate, pornind de la cele specifice privind pregătirea juridică (drept internațional - n.a.), tactică-militară, educație militară (cu componentele ei: fizică, intelectuală, morală și națională sau patriotică - n.a.), rezultatele obținute în combaterea contrabandei și până la cele de istorie, medicale și prezentarea unor activități publice importante la care participau regele și reprezentanții de frunte ai tânărului stat român. Putem afirma cu tărie, că la data apariției ei, în anul 1920, când mijloacele de informare în masă erau reduse, revista a reprezentat hrana „spirituală" a străjerilor aflați la frontierele României Mari și a avut un impact benefic în asigurarea coeziunii structurilor grănicerești dispersate în locuri greu accesibile și de multe ori rupți de realitățile politico-sociale ale acelor vremi. Revista și-a adus o contribuție importantă și la îndeplinirea cu succes a misiunii principale încredințate grănicerilor (care într-o directivă din 1920 a fost formulată astfel: „Paza și supravegherea frontierei Regatului [...], din punct de vedere vamal și militar, cade în primul rând în sarcina Corpului Grănicerilor (art.I din Legea grănicerilor și Regulamentul acestei legi) [...] În cazul unui atac prin surprindere, pichetele de grăniceri vor face o primă rezistență chiar pe linia de frontieră, anunțând imediat trupele operative din sectorul în care s-a pronunțat atacul -n.a.) prin prezentarea studiilor de caz, a rezultatelor obținute și experienței pozitive acumulate în combaterea contrabandei, dar și a evenimentelor cu impact negativ pentru a putea fi prevenită producerea lor pe viitor. Pentru „oțelirea și întregirea lor privind noua misiune", cum spune același întemeietor de publicație de armă, în primele sale apariții, revista a tratat aspecte privind eroismul, de care au dat dovadă grănicerii, în timpul confruntărilor armate încheiate, pentru înlăturarea consecințelor lor și în condițiile greutăților materiale și umane pentru asigurarea unei paze și supravegheri eficiente a graniței.

PRELUARE DIN CARTEA "ARMATA ROMÂNĂ ȘI MASS-MEDIA", EDITURA ISTROS 2013

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „JURNALUL DE ARGEŞ“

Ansamblul Dorul vrea să toace banii Consiliului Judeţean pe o călătorie exotică în insula Guam din Pacific

Ca să-l parafrazăm pe generalul Cambronne, şeful Gărzii lui Napoleon, dinastia Oancea de la Ansamblul Dorul moare, dar nu se predă. Cam aşa s-ar traduce reîntoarcerea în luminile rampei a familiei Oancea, după o misterioasă ieşire din scenă, adică de la şefia Ansamblului Dorul, de acum un an. Care ieşire, trebuie reamintit, s-a petrecut în urma unui audit la sânge. Însărcinat cu prezentarea Festivalului Carpaţi, în ziua decernării premiilor, matusalemicul Dorin Oancea a invitat publicul spectator să îi aplaude la scenă deschisă pe fiul său, Cătălin, fostul şef al ansamblului Dorul, până acum un an, şi pe soţia acestuia, Lavinia, fostă contabilă la aceeaşi secţie din cadrul Centrului de Promovare şi Creaţie Artistică. Apoi, invitându-1 galant pe scenă pe preşedintele CJ, Florin Tecău, Dorin Oancea a exagerat încă odată meritele familiei în organizarea spectacolului şi i-a solicitat, drept consecinţă, preşedintelui CJ sprijinul administraţiei judeţene, cum altfel decât material, pentru deplasarea ansamblului în insula Guam din Pacific, în luna decembrie a acestui an. Ne-am interesat şi noi şi am aflat că în paradisul tropical din Oceanul Pacific, singurul festival care are loc în această perioadă este unul de... shopping. O nimica toată din punct de vedere al costurilor, dacă avem în vedere că preţul unui bilet de avion e de circa 1000 euro de persoană, iar delegaţia de dansatori, şefi, amante, cărători de bagaje şi alţi băgători de seamă se ridică lejer la câteva zeci. Pentru că nu te poţi numi ansamblu folcloric şi să mergi să încingi sârba în Pacific, printre palmieri, într-o formulă de doar două, trei, haim patru persoane. Plus că fiecare membru al delegaţiei, în frunte cu şefii, care pot fi preşedintele sau măcar unul dintre cei doi vice ai CJ, plus neapărat directorul Sorin Mazilescu, trebuie asiguraţi. Şi spunem asta fiindcă în vecinătatea arhipelagului Guam se găseşte Groapa Marianelor, cel mai adând loc din Pacific, aflat la peste 10.000 m sub nivelul oceanului. Mai mult, lângă Guam se află şi insula Cocos, şi Doamne Fereşte să-l lovească vreo nucă de cocos în cap pe unul dintre şefi, poate chiar pe vicepreşedintele cu nume parcă predestinat „Coco” Polexe.

ELCTRO-CUTARE

Ziarul „OBIECTIV DE ARGEŞ“

Haos în Primăria Piteşti

Săptămâna trecută a avut loc o şedinţă, pe comisii, în cadrul Consiliului Local Piteşti, înaintea tuturor punctelor de dezbatere, pe ordinea de zi a fost trecută, de către secretarul primăriei, Iosiv Cerbureanu, o hotărâre prin care Consiliul Local să ia act de încetarea suspendării primarului Tudor Pendiuc. Respectiva hotărâre a fost aprobată însă, odată cu validarea acestui lucru, s-au încheiat şi atribuţiile depline de primar ale vicelui Cornel Ionică. Ideea este însă că această constatare de încetare a suspendării lui Tudor Pendiuc va crea un adevărat haos în Primăria Piteşti, chiar dacă primând nu se va întoarce la birou.

„Dacă nu făceam asta, Piteştiul ar fi avut doi primari!"

Din punct de vedere administrativ, totul pare în regulă. Tudor Pendiuc nu mai este arestat şi se află în libertate, sub control judiciar. Asta înseamnă că ar putea să se întoarcă la primărie oricând va dori, conform legii administraţiei publice, care poate fi interpretabilă din acest unghi. Bun... Consiliul Local, la iniţiativa secretarului Iosiv Cerbureanu, a luat act de faptul că Tudor Pendiuc nu mai este suspendat din funcţie, iar prin prisma acestei validări, primarul îşi poate relua atribuţiile. Atribuţii care i-au fost luate viceprimarului Cornel Ionică. Ei bine, dar în baza cui s-a luat act, în cadrul Consiliului Local, de încetarea suspendării lui Pendiuc, pentru că trebuie să existe un document? O cerere depusă în acest sens de Tudor Pendiuc nu există, însă hotărârea a fost luată pe baza deciziei instanţei judecătoreşti prin care primarul este pus în libertate, sub control judiciar. „Practic, ceea ce nu se înţelege este faptul că s-a votat luarea la cunoştinţă a faptului că Pendiuc nu mai este suspendat din funcţie. Totodată, Cornel Ionică nu mai are atribuţii de primar. Dacă nu făceam asta, însemna că Piteştiul avea doi primari şi nu se poate aşa ceva. Părerea mea personală este însă că, din punct de vedere moral, eu i-aş sugera lui Tudor Pendiuc să îşi dea demisia şi să îşi vadă de sănătate şi nepoţi. Este clar că nu îşi poate exercita funcţia de primar! Dacă s-ar întoarce la primărie, ar trebui să fie izolat de restul...” a declarat consilierul local Gheorghe Dinescu.

CORINA IANCU

Ziarul „ANCHETA“

Titlu: Baţagoi, noul consilier al prefectului

Deşi s-a pensionat abia la finalul lunii mai, fostul şef al Inspectoratului Teritorial de Muncă Argeş, Constantin Baţagoi, s-a plictisit rapid de lipsa de activitate şi a dorit să revină în viaţa administrativă a judeţului Argeş. Şi unde putea să facă acest lucru mai bine, dacă nu la Prefectură? Aşa se face că, mai nou, Constantin Baţagoi este consilier al prefectului Mihai Oprescu şi are şanse mari să ajungă chiar şef de cabinet al acestuia. Mai mult, vineri, fostul şef al ITM Argeş îl aştepta destul de entuziasmat pe reprezentantul guvernului în teritoriu pentru a pune la punct şi ultimele detalii ale acestei colaborări. Informaţia ne-a fost confir-mată şi de prefectul Mihai Oprescu care ne-a declarat că instituţia pe care o conduce are nevoie de oameni cu experienţă şi, cum postul era vacant, i-a oferit posibilitatea lui Constantin Baţagoi să pună în slujba cetăţeanului experienţa administrativă pe care a acumulat-o de-a lungul carierei sale. Conform informaţiilor pe care le deţinem, fostul şef al ITM Argeş îşi va începe activitatea la Prefectură în cursul acestei săptămâni.

ANDREEA ŞERBAN

Ziarul „ATITUDINE ÎN ARGEŞ“

Titlu: La Primăria Piteşti, din partea PNU vor să candideze Narcis Sofianu... şi trei tăcuţi

Bătălie cu un singur culoar, în interiorul PNL Argeş, pentru cel care va înfrunta candidatul PSD la Primăria Piteşti. În afară de Narcis Sofianu, ceilalţi trei candidaţi nu pot fi consideraţi nici măcar iepuri, adică oameni de sacrificiu care să îl încălzească şi să îl ajute pe realul pretendent în cursa electorală. Aceştia sunt consilierul judeţean Marius Postelnicescu şi consilierii locali Tiberiu Avramescu şi Minai Tudor. Atenţie, comentariile noastre se refera strict la cariera politică, cea profesională a candidaţilor fiind una frumoasă, cu realizări, în unele privinţe, notabile. Ce te faci însă cu muţenia politică, ce te faci cu incapacitatea de a răspunde anumitor atacuri la obiect? În politică trebuie, uneori, să fii şi agresiv, ceea ce nu este cazul în ceea ce-i priveşte pe cei trei. Pentru a simula o competiţie reală, avocatul Narcis Sofianu se poate bate doar cu pumnii în piept, pentru că cei trei contracandidaţi ai săi, practic, nu există.

A.S.

Veşnicia românilor şi a României s-a născut la ţară

DIN ACTIVITATEA INVESTIŢIONALĂ A UNOR PRIMĂRII ARGEŞENE

Din materialul intitulat "Lideri la tine în sat", editat de echipa GAL-Ţinutul Posadelor, coordonată de domnii profesori Virgil Baciu, Tudor Radu şi Angela Hiru, am extras câteva proiecte care au fost terminate în perioada 2007-2013 Acest lucru, am considerat necesar, aşa cum spunea domnul profesor Virgil Baciu, să constituie un exemplu pentru celelalte Primării Argeşene, pentru a dovedi că într-adevăr, faţa satului românesc trebuie schimbată "încet dar sigur", păstrând nealterate tradiţiile şi obiceiurile strămoşeşti datând de mii de ani. Satul românesc nu trebuie confundat cu "un sat de fermieri ca în vestul Europei". La temelia satului românesc trebuie să stea alte valori tradiţionale pe care primarii şi consilierii locali sunt obligaţi moral să le respecte şi să contribuie esenţial la păstrarea fundamentului care a consacrat românismul încă de pe timpul lui decebal. La baza satului modern actual, nu trebuie să stea noţiunea importată din vestul Europei, cea de fermier, ci trebuie să stea ceea ce s-a chemat de mii de ani "gospodăria tradiţional-ţărănească", cu care cetăţeanul ţăran român este obişnuit şi care nu trebuie să fie dezonorat dacă i se spune ţăran. În dex, prin ţăran se înţelege "ţăran de la ţară", ceea ce nu este o ruşine. Aceasta în condiţiile în care, "veşnicia poporului român s-a născut la ţară".

Comuna Valea Iaşului

Titlu proiect: „Înfiinţare Centru Local de Informare Turistică Pentru Zona Superioară a Râului Vâlsan (comunele Valea Iaşului, Muşateşti, Brăduleţ) în comuna Valea Iaşului, judeţul Argeş şi Dezvoltarea şi Marketingul Activităţilor Turistice". **Localizare proiect:** Comuna Valea Iaşului, judeţul Argeş . **Finanţare nerambursabilă:** 114.73 7 euro. **Intensitate sprijin nerambursabil:** 100%. Proiectul urmăreşte construirea unui centru de informare turistică pentru zona superioară a râului Vîlsan, pe teren intravilan situat în centrul comunei Valea Iaşului, cu ieşire la drumul naţional DN7C Curtea de Argeş - Arefu - Transfăgărăşan, drum cu circulaţie intensă, în clădire independentă cu acces facil pentru turişti. Suprafaţa construită este Sc = 111,10 mp, Sd = 111,10 mp, Su = 83,34 mp, regim de înălţime P. Proiectul este inclus într-o strategie de promovare la nivel local de tip LEADER aşa cum reiese din adresa emisă de GAL-ul autorizat Ţinutul Posadelor - Făgăraşul de Sud.

Listă de dotări: firmă luminoasă; 1 panou; 4 indicatoare; telefon, fax; 3 echipamente hardware; instalaţie climatizare; instalaţie siguranţă la foc; echipament antiefracţie; 2 birouri; 4 scaune; 4 dulapuri; 2 fişete; 1 măsuţă; 2 fotolii. Ce ne spune beneficiarul: "Mai avem puţin şi inaugurăm Centrul de informare turistică finanţat prin GAL-Ţinutul Posadelor! în viitor, vom incerca să popularizăm şi noi importanţa LEADER-ului ca modalitate reală de dezvoltarea mediului rural. Pentru că acum avem încredere!"

Comuna Domneşti

Titlu proiect: „Dotare bibliotecă şi secţie muzeistica, comuna Domneşti, judeţul Argeş"

Localizare proiect: Comuna Domneşti, judeţul Argeş. **Finanţare nerambursabilă:** 20.685 euro. **Intensitate sprijin nerambursabil:** 100%. Proiectul urmăreşte conservarea patrimoniul cultural de la nivel local prin dotarea bibliotecii „Luca Paul" şi a Secţiei Muzeistice. Rezultatele proiectului vor fi promovate în parteneriat cu Societatea Culturală Domneşti. Biblioteca publică „Luca Paul" are o vechime de peste 130 de ani şi este cea mai veche bibliotecă rurală atestată din ţară. Fondul de carte este de peste 17.000 de volume şi peste 55 de cărţi cu o vechime mai mare de 300 de ani şi a fost constituit atât din donaţii cât şi prin achiziţii. Pentru realizarea obiectivului s-au achiziţionat următoarele dotări: 20 dulapuri duble carte; 39 dulapuri simple carte; 13 birouri; 6 vitrine carte veche; 2 socluri busturi; placă expunere tărtăcuţe; 4 corpuri pal; vitrină costume; vitrină pietre; 4 vitrine numismatică; 2 postamente cruce; vitrină expunere tradiţionale; corp fişet bibliotecă cu 30 sertare; birou în L cu sertare, pentru bibliotecar; 15 sisteme iluminare vitrine expunere; simeză 100 ml; 50 scaune vizitator; scaun birou bibliotecar; 5 suporturi plexiglas carte veche; 2 TV LED Full HD; 2 Blu Ray Player-e; videoproiector.

Comuna Albeştii de Argeş

Titlu proiect: „Dotare Centru Cultural sat Albeştii Pământeni, comuna Albeştii de Argeş, judeţul Argeş"

Localizare proiect: Comuna Albeştii de Argeş, judeţul Argeş. **Finanţare nerambursabilă:** 29.835 euro. **Intensitate sprijin nerambursabil:** 100%. În incinta căminului cultural din satul Albeştii Pământeni există o bogată activitate cultural artistică, după cum urmează: Cenaclul de pictură „În lumea culorilor", recunoscut pe plan judeţean şi naţional şi formaţia de dansuri populare „Ansamblul de cântece şi dansuri Hora", recunoscut pe plan judeţean. Între beneficiar, Comuna Albeştii de Argeş şi Parohia Brăteşti cu Hramul înălţarea Domnului există un acord de parteneriat pentru asigurarea funcţionalităţii activităţii culturale în cadrul căminului cultural din satul Albeştii Pământeni. Pentru dotarea căminului cultural în scopul păstrării şi promovării acestor activităţi culturale s-au achiziţionat următoarele dotări: 20 mese din lemn; 200 scaune din lemn; 2 viori; un acordeon; o orgă electronică; instalaţie de sonorizaretu microfoane; CD player, două reflectoare; cortină; 24 costume populare cu 24 perechi încălţăminte pentru ansamblul de dansuri populare „Hora"; 2 PC-uri; 1 Laptop; un videoproiector cu ecran pentru diversificarea activităţii culturale şi atragerea tinerilor în activităţi culturale colective. Beneficiarul a primit prima tranşă de plată urmând să depună cerere de plată finală.

Comuna Cicăneşti

Titlu proiect: „Festivalul Tradiţiilor Locale Tamaşiana" **Localizare proiect:** Comuna Cicăneşti judeţul Argeş. **Finanţare nerambursabilă:** 31.262 euro. **Intensitate sprijin nerambursabil:** 100%. Comuna Cicăneşti a realizat un proiect de investiţii ce constă în organizarea Festivalului tradiţiilor locale „Tamaşiana". Festivalul a ajuns la cea de a XXXII-a ediţie, dar s-a constatat că anumite aspecte organizatorice ar putea fi substanţial îmbunătăţite dacă s-ar achiziţiona echipamentele necesare pentru o bună desfăşurare. Obiectivul general al acestei investiţii constă în menţinerea şi valorificarea patrimoniului cultural al teritoriului, în scopul creşterii atractivităţii şi potenţialului economic local. Proiectul promovează investiţii în scopul conservării specificului local şi a moştenirii culturale. Investiţia este inclusă în strategia de dezvoltare locală a comunei Cicăneşti. Proiectul este inovativ, prin abordarea creativă şi inovativă pe care o presupune, şi are impact local şi zonal, prin activităţile propuse, acoperind teritoriul mai multor comune, contribuind şi la protecţia mediului. Pentru realizarea obiectivului s-au achiziţionat următoarele: un acordeon; 2 chitare electrice; pian digital portabil; tobe electrice; 4 viori; saxofon; flaut; trombon; 20 costume populare (10 pentru fete, 10 pentru băieţi); set sonorizare şi lumini. Beneficiarul a primit prima tranşă de plată, urmând să depună cerere de plată finală.

Comuna Muşăteşti

Titlu proiect: „Dotare cămin cultural sat Stroeşti, comuna Muşăteşti judeţul Argeş"

Localizare proiect: Comuna Muşăteşti, judeţul Argeş. **Finanţare nerambursabilă:** 40.069 euro. **Intensitate sprijin nerambursabil:** 100%. Pentru o bună desfăşurare a evenimentelor culturale şi recreative susţinute la Căminul Cultural din satul Stroeşti, comuna Muşăteşti, s-a impus o dotare corespunzătoare care să asigure o bună funcţionare a activităţilor cultural artistice. Pentru realizarea obiectivului s-au achiziţionat următoarele: calculatoare; instalaţie de sonorizare; videoproiector cu ecran proiecţie; dotările corespunzătoare unei săli de cursuri: mese, scaune, dulapuri.

ASOCIAŢIA PRIMARIILOR CU VOCAŢIE EU